

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentinfo.hu/lidercfeny

III. évfolyam, 3. szám, 2009. március

Interjú

Fantasy

Versek

Szerepjáték

Science-fiction

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

Bódai-Soós Judit, Mia, Léka, Kíra, Kósza,
Tim Shaw, Mickey Long, Xenothep, Shang
Imi Ramone, Homoergaster, Lidércfény HQ,
Anonymus R. Chynewa, , Jimmy Cartwright

Sigynnae

Köszöntő

KEDVES OLVASÓK!

Ezen számunk tartalmával igyekeztünk visszatérni a jól megszokott lidércfényes hagyományokhoz, melyektől az utóbbi pár hónapban a tematikusság jegyében eltértünk, így most leginkább fantasy jellegű írásokat találhattok az AKF hasábjain.

Ám a változatos írások között ismét felbukkan egy interjú, amelyben egy rendhagyó kötet kapcsán beszélgettünk annak szerzőjével. Petry Zsolt: Játék az Idővel című regényével nem csak itt, hanem könyvajánlónkban is foglalkozunk.

Zenerovatunk most nem csak azért különleges, mert aktualitással foglalkozik, hanem azért is, mert több nyomtatott AKF-hez is sikerült 1-1 mellékletként csatolni a szóban forgó Szentes Underground vol 2. című zenei anyagot. *(Ha a titedben nincs, ám az ismertető felkeltette az érdeklődésed, keresd a szentesi buszállomás mellett található Bootleg Music-ban, a Posta mögött.)*

Végre folytatással is jeletkezünk, a Minden testnek útja érkezett el a következő epizódjához.

Mindezekén túl több új szerző is debütál oldalainkon. Mickey Long, Xenothep és Shang más-más stílusú művei színesítik a Lidércfényt.

Jó szórakozást, kellemes olvasást kívánunk!

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 3. szám, 2009. március

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Syginnae - Ent

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),
Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Scholtz Róbert (Sigynnae), Bognár Attila
(WhiteRaven), Homoergaster, Livi

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,
Főnix Étterem és Söröző
(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentés, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

INTERJÚ

Interjú Petry Zsollal /Lidércfény HQ/3.

FANTASY

Igazságos tárgyalás /Mickey Long/6.

Jelmeztelen /Bódai-Soós Judit/7.

A végső pont /Xenothep/8.

VÍZIÓ

Tél van... /Homoergaster/10.

VERSEK

Árny-tükör /Mia/10.

Kocs*/ma*/ /Léka/10.

Sirokkó /Kira/11.

Boszorkánytánc /Léka/11.

Ballada /Kósza/11.

Betűnemény /Tim Shaw/11.

Karamell /ImiRamone/12.

Krumar balladája I-X /Anonymus R. Chynewa/12.

SZEREPIJÁTÉK

A szerepijátékosok alaptípusai /Shang/13.

SCIENCE FICTION

Minden testnek útja (kozmikus látomás) /Homoergaster/ .15.

ZENEROVAT

Szentes Underground vol 2. 2008. /Jimmy Cartwright/ ..18.

KÖNYVAJÁNLÓ

Petry Zsolt: Játék az idővel /Jimmy Cartwright/20.

Jegyzet

Jimmy Cartwright

A fantasy ma már nem ugyanaz, mint a hőskorában volt. Az olvasókat már nem elégti ki, ha Conan-szerű barbárok küzdenek gonosz varázslókkal, vagy sárkányokat ölnek hős lovagok, bármily érdekes is a történet.

A fantasy mára egy átfogó műfaj lett. Hatott rá a horror (dark fantasy), a tündérmesék (high fantasy), ám meglepő módon találni olyan fantasy művet is, amely egy Sherlock Holmes történetet idéz. Igen, a fantasybe beleköltöztek a modern műfajok is, a krimitől kezdve a vígjátékokon keresztül a science-fictionig tulajdonképpen minden.

Jól emlékszem még arra az időre, amikor Magyarországon kezdte szárnyait bontogatni a ma már klasszikusnak mondott fantasy. Ugyan 1981-ben már kapható volt Tolkien remeke, A Gyűrűk ura, ám csak a nyolcvanas évek második felében kezdtek szállingózni az ilyesfajta művek, akkor is főleg a Kaland, Játék, Kockázat sorozat lapozgatós könyvei, majd később az ehhez kapcsolódó világleírás, Steve Jackson és Ian Livingstone Titánja. Érdekes, hogy ekkortájt olvastam néhány kötetet az azóta már filmre vitt, C. S. Lewis által teremtett Narnia krónikáiból.

Igazán azonban csak a kilencvenes évek első felében dúskálhattunk a jó fantasy könyvekben. Egyre-másra jelentek meg a külföldi fordítások, és a hazai - bár angol álnéven írt - kötetek. Egyik meghatározó olvasmányélményem, a Sárkánydárda krónikák is ezen időszakban látott napvilágot kis hazánkban. Ekkor kezdtek szállingózni a M.A.G.U.S. kötetek, valamint ekkor vált híressé John Caldwell, alias Jeffrey Stone, alias Nemes István, aki azóta is lelkesen és töretlenül viszi előre a Cherubion kiadót, illetve hatékonyan képviseli a magyarországi fantasyt, támogatva és lehetőséget adva az ifjú vagy kezdő tehetségeknek.

Ám a fantasy ma már nem ugyanaz, mint akkor. Változnak az idők, mint ahogyan változnak az írók is. Hogy ez baj-e, azt majd az utókor megmondja.

Interjú Petry Zsolttal

Petry Zsolt neve bizonyára ismeretlenül hangzik sokak számára, ami nem is baj, hiszen új név a fantasy írók sorában. Mi a Fantasy Portalon keresztül ismerkedtünk meg vele és első nagy munkájával, mely egy regénytrilógia első kötete, s melynek címe: *Játék az Idővel*. Erről a regényről és természetesen önmagáról kérdeztük a szerzőt.

Lidércfény HQ: *Először is, ha mondanál magadról néhány szót, ki vagy, honnan jössz, miért épp ez lett az írói álneved. Természetesen csak a publikus dolgokat.*

Petry Zsolt: József Attila egy versében sajátosan jellemzi a költői, s mi hozzáfűzhetjük, az írói létet. „Neve, ha van, csak áruvédjegy, mint akármely mosóporé”. Magam akkor döbbsentem rá e szavak igazságtartalmára, amikor első regényemet saját nevem alatt szerettem volna megjelentetni. 1995 körül jártunk, s a Felsőmagyarország Kiadó vállalkozott rá, hogy megjelenteti első regényemet, mely igen hangzatos címen látta meg a napvilágot: A tökéletes büntény, avagy a halál pillanatai. Nos, a megjelenéssel egy gond volt. Molnár Géza nevű író korábban már publikált, így valamiféle megkülönböztető jelzést kellett volna tenni a nevem elé. Erre azonban nem voltam hajlandó, Arra gondoltam, sem mentő, sem tűzoltó, de még csak rendőre sem vagyok... Így adódott, hogy álnév után kellett nézнем. Mint Molnár Géza, szakmai cikkeket, tanulmányokat közzétehettem, mert e körben egyfelől kicsit lazábbak a szabályok, másfelől ezt a védjegyet itt még nem foglalta le senki.

Az álnév valahol a családi hagyományokhoz kötődött. Apai dédanyám családi nevét választottam ki, így „lettem” Petry. Dédanyámnak egyetlen leánytestvére volt, így fiágon a családnak magva szakadt. Arra gondoltam, egy virtuális fiú talán emléket állíthat az elfeledett és elveszett ősöknek. Az első két regényemet Petry Csaba néven adtam közzé. Csaba hagyományaink szerint a legkisebb fiú, a tűzherceg, akiben újjáéled saját nemzetsége. Ez egyfajta szómágia akart lenni. Félig tudatos, félig öntudatlan. Csabaként azonban nem tudtam befejezni a *Játék az idővel* c. regény első kötetét. Jellemző módon mindig ugyanannál a jelenetnél akadtam el, Licaj Vuv kiszabadításánál. Talán hat változat is született az idők során. Egyik sem tetszett. Végül aztán feladtam. Az utolsó újrakezdésnél magával ragadott egy népmese, Vízi Péter, Vízi Pál meseje. Ebben az idősebb fivér hibáját ikertestvére hozza helyre. Ez az ötlet egyfajta keretet is ad a történetnek. Így született meg Csaba ikertestvére, Zsolt.

Ez a név a saját keresztnevem alakváltozata. A Géza, a Zsolt és a Zoltán rokon nevek, mindegyikük uralkodót és hadvezért jelent, bár más-más nézőpontból. A Zoltán elsősorban az uralkodói minőséget, a Géza a hadvezért, mégpedig a legyőzhetetlen hadvezért jeleníti meg, a Zsolt pedig valahol mindkettőt. Így született meg Petry Zsolt, és így jutottam túl a történet első kötetén.

LHQ: *Mióta foglalkozol írással, és miért kezdél el írni?*

P. Zs.: Első komoly – öt és fél oldalt kitevő – írásum 1987-ben jelent meg, Miskolcon a Vonzáskör című kiadványban. Akkor már túl voltam több tucat hosszabb-rövidebb novellán és néhány regénykezdeményen. Ebben az időben forgószél kapott fel és röpitett ide-oda az országban. Nyolc év alatt nyolcszor költöztünk, és az írások nagy része valahol elkallódott. Nem is nagyon bántam a dolgot. Írni ugyanis csak a saját szórakoztatásomra kezdtem, és akkoriban nem is gondoltam arra, hogy mindezt másokkal is megosszam. Amíg érdekelt a téma, írtam, amikor meguntam, abbahagytam, aztán, ha úgy hozta a sors, újra elővettem. Ez alól egyetlen kivétel volt, épp a *Játék az idővel*, ami nem hagyott nyugodni. 1978-ban vettem papírra az ötletet, és 1984-re meg is írtam a háromkötetes regény vázlatát. Persze akkoriban úgy véltem, magával a művel készültem el. De az eredmény nem tetszett túlságosan. Úgy véltem, sokkal több lehetőség adódik ebben a témában, mint amit nekem sikerült kibontanom, így aztán vissza-visszatértem hozzá. De azért a kezdetektől közel harminc évnek kellett eltelnie, midőn 2006-ban úgy véltem, legalább az első kötetet sikerült lezárnom.

LHQ: *Írsz-e a fantasyn kívül más műfajban is?*

P. Zs.: Ami szépírói munkásságom illeti, írtam egy történelmi regényt és egy krimi. De a más műfajt igazából szakírói tevékenységem jelenti. Igaz ugyan, hogy ez a meghatározás sem pontos. Az irodalmároknak szakma, amit elkövettem, a szakmának irodalom. Magam nem tudom, és nem is akarom sehová besorolni ezeket az írásokat. Úgy vélem, olvasmányosak, elgondolkodtatóak, de nem egy történetet visznek végig, hanem gondolatokat dobnak fel. Gondolatokat az ember és a természet viszonyáról, a történelmünkről, gazdálkodásunkról, egykor volt, és persze a mába nyúló minden napi életünkről.

Az első nagyobb lélegzetű munka e téren az Országépítő folyóiratban jelent meg 1990 és 94 között, „Az ártéri gazdálkodás, avagy a Kárpát-medencei gazdasági-társadalmi kontinuitás alapja” címmel. Ma azt mondanám róla, azonos tárgy köré írt esszék sora, mit vezérmotívumként köt össze a Tisza és a Tisza mentén kibomló műveltségek sorsa. A következő írás Sopronban jelent meg, a Tília c. kiadvány második számában, „Ártéri gazdálkodás” címmel. Ez egy komolyabb tanulmány rövid tematikus összefoglalása volt, mely végül is „A magyar történelem kérdőjelei” címet kapta. Egy másik fejezete Gödöllőn látott napvilágot, a Kétnyelvűség c. folyóiratban. A teljes mű sosem jelent meg sehol. Ezt nem is bánom, mert egyfajta sündisznóállásból írtam, így aztán több túske volt benne, mint ami elfogadható.

Történelmi kalandozásaim után tettem egy kitérőt az ember és természet viszonya felé, ami egy kis füzetben jelent meg ismét csak Sopronban, „Ember és Természet – Természet és Ember” címen, aztán visszatértem a Tiszához.

2002-2003-ban a „Tiszánál” c. művel, ami emléket állít a legmagyarabb folyónak, egyben olyan titkokat fed fel, amelyek – ha értenék őket – alapjaiban változtatná meg az életünket. Végül a sort 2007-ben a „Bodrogköz, öt folyó ajándéka” c. írás zárta. Itt a cím Egyiptomra és a Nílusra hajaz, mert ahogy az utóbbi a Nílus ajándéka volt, úgy a Bodrogköz kiemelkedő, s szinte egyedülálló gazdagságát öt folyónak köszönhetette. Ebből három, a Tisza, a Latorca és a Bodrog ma is élő vízfolyás, kettő azonban a Karcsa és a Tice már a múlté. Holtágaik még léteznek, de vizet rég nem szállítanak.

LHQ.: Hogyan született meg a Játék az Idővel ötlete?

P. Zs.: Az ötlet legelőször egy kép formájában tárgyiasult. Egy fiatal fiú áll a bitó alatt, bírái felsorolják a bűneit, majd hóhérkézre adják. Ám a kivégzésre nem kerül sor, mert időközben felbukkannak a fiú társai. Ez volt az indítókép. A hét kiválasztott egyikének bemutatása, amely végül is csak az első három változatban maradt meg. Aztán kikopott a történetből. A hős persze arad, de egészen más alakot öltött. Ha őszinte akarok lenni, azt kell mondanom, ez az első változat – néhány apró eltéréssel – Alexander Dumas Három testőrének egyfajta idegen bolygóra helyezett változata volt. Akkoriban komolyan vettem Édesanyám tanácsát: Fiam, amit délelőtt elolvastol, délután írd meg. Később azonban a történet önálló életre kelt. Ebben az időben jelent meg benne a mítosz, a fény és az árnyék, a Napisten és a Gonosz küzdelme. Ma már nem tudnám megmondani, mi ihlette. Egy barátom szerint leginkább a Gyűrűk Ura, de be kell vallanom, az első változat Sharon Isten hét megnevezhetetlen hősével, már megvolt, mielőtt Tolkien művét a kezembe vettem. Ezzel együtt persze a későbbi változatokban tetten érhető e hatás is. Hiába, mindig szófogadó gyerek voltam.

LHQ.: Mennyi idő alatt lett kész a trilógia?

P. Zs.: 1978-ben kezdtem írni, és még nem értem a végére. A második kötet közepénél járok. Ám hamarosan azt is formába öntöm. Hogy utána mi lesz, nem tudhatom...

LHQ.: Kaptál-e segítséget a trilógia megírása során másoktól, akár konkrétan, akár kritikák, tanácsok által?

P. Zs.: Egyfelől szinte semmit, másfelől rengeteget. Komolyan vehető kritikát 2005-ben kaptam először. Itt mindjárt kettőt is. Az egyik a Felsőmagyarország Kiadó vezetőjétől származott, aki olvashatatlannak ítélte az írást, a másik Finta Évától, aki Kárpátaljáról áttelepült költő, s nagyon élvezte a történetet. Viszont az 1980-as években egész kis kör alakult ki Miskolcon a történet köré. Barátok, szomszédok, rokonok, akik mind várták, hogy végre a történet végére érjek. Ők sokat segítettek. Különösen Tóth Sanyi barátom, aki soraimat kiforgatva valóságos paródiák sorát írta a műhöz. Nélkülük jóval kevesebb fordulat épült volna be a műbe, és nem törekedtem volna következetes megoldásokra.

LHQ.: Légy szíves, mutasd be néhány mondatban a Játék az Idővel című regény első kötetét. Miről szól, hol játszódik, milyen a világ hangulata?

P. Zs.: Erre a kérdésre nem nagyon tudok válaszolni, mert alaposan belevettem magam a második rész cselekményébe, így aztán kicsit keverednek a dolgok. A cselekmény több szálon fut, az első szál az álomvilágba keveredő testvérek esete, amely mindössze a regény keretét adja, a második szál a saját világukból kiesett vagy épp pont kieső emberek története, akik elvesznek valahol az időben, a harmadik a világégest túlélő maroknyi ember, kik egy sosem volt város sosem volt kocsmájában mesélik egymásnak magát a történetet. És persze a legfontosabb szál, maga a történet. Minden szálnak sajátos hangulata van. A történet maga mintha Róma bukása után játszódna, a kora középkorban. Hangulata ennek megfelelő, de át és átszínezi a többi szál. Ha most a mából kiindulva nézzük a történetet, mindez a jövőben játszódik, hárommillió évvel a világvége, az utolsó ítélet után, amikor az emberiség ismét próba alá kerül, s – Csontváry szavaival – vagy kikerül e megpróbáltatás alól újult energiával, vagy végleg elbukik. E próbának megvannak a maga sajátos szabályai. Ezek közül a leglényegesebb: semmi sem az, aminek látszik. Ha azonban a lényeg akarnám megragadni, a történetet elbeszélő Sarban-kai szavait idézném:

„Ez a történet az én történetem. Számtalanszor elmeséltem már, leggyakrabban épp itt, Sadán egyetlen kocsmájában, az öreg Florisz sőre mellett. Hiába, a város dicsősége a múlt kódéba vész, csak a sör maradt, a sör és az emlékek. Bár, ha emlékezetem nem csal meg, a sör korábban nem volt ilyen jó, noha Sadánnak akkoriban nem egy, de ezeregy kocsmája is volt. Egyikben sem főztek azonban olyan jó seritalt, mint mainapság az öreg Florisz...”

Illetve:

„Minden embernek van egy története. Az igazi. Amit csak ő tud. Amit csak ő mesélhet el. – A gazfickó! A mondatok közt szünetet hagy, éppúgy, mint én. Aztán jelentőségteljesen néz körül. A törzsvendégek persze tudják, miről van szó. Somolyognak a bajszuk alatt. Suha meg csak folytatja: – No, ha így van, én magam senkinél alábbvaló nem vagyok. Van hát nekem is egy történetem – mondja, s bólogat hozzá erősen. Keze már a korsó fülét keresi. A közbevetésre vár, nemhiába: – Már úgy érted: olyan, ami veled esett meg?”

Suha már mosolyog. Olyan huncutul nem tud, mint én, de nem sok híja van. Somolyog a bajsza alatt, szájához emeli a korsót, kortyol egy aprót, megtörli szája szegletét, s csak aztán néz fel a kérdezőre: – Azt azért nem mondanám. Annyi bizonyos csak: az enyém...”

Mert épp erről van szó. Ez a történet végülis Licaj Vuv története. Nem vele esett meg, még csak nem is ő a főszereplő, a történet mégis az övé. Eleinte talán nem így volt. De miután minden egyes kísérlet épp az ő kiszabadításánál akadt el, egy időben a beavatott barátok köszönés helyett azt kérdezték tőlem: „Kiszabadult már Licaj Vuv?”, illetve valahogy így búcsúztak: „Fejzd be végre Licaj Vuv történetét!” A Játék az idővel így lett a végére Licaj Vuv története. Ma már nem is bánom. Nem, mert kell egy szál a számtalan összekavarodott eseménylánc között, ami meghatározott irányt szab az írói képzelethez. Egy amolyan

fősodor, mely minden kötet végén összefogja valamennyire a cselekményt. Licaj Vuv személye, viselkedése, váratlan átalakulásai, nagyon is alkalmassá tették e szerepre. Igaz, bárki mondhatná, e figurát magam teremtettem. Nem lenne igaz. Csak felismertem őt. Lénye számomra is épp oly titokzatos, mint az olvasó számára. Én azonban kicsit tovább jutott már a történetében, ezért több titokról is fellebbenttem már a fátylat. De még így is maradt épp elég. Amikor a fiaim kérdezgetnek, és ilyesmiket válaszolok, csak legyintenek. – „Még apa sem tudja...” – ez a véleményük, és bizonyos tekintetben igazuk is van.

LHQ.: Ha jól tudom, ez tulajdonképpen egy magánkiadás. Miért az, és hogyan sikerült kivitelezni?

P. Zs.: Kiadót kerestünk. Éspedig azért, mert egy könyv életének nem a születés a legnehezebb része. Olyan céget szerettünk volna kiválasztani, aki kiadja valahány példányban, és a terjesztéséről is gondoskodik. Nem igazán a bevételre hajtottunk, hanem arra, hogy a könyv eljusson azokhoz, akikhez el kell jutnia. Először a hasonló jellegű könyveket gondozó vállalkozásokat kerestük meg. Nos, egyikük válasza sem méltatót, a másikat azt írta volt, hogy kiadjuk ilyesfajta kockázatot nem vállal fel. Szerintük ez rétegkönyv, kísérletezzek olyanokkal, akik e réteget célozták meg. Ez volt az első próbálkozás. Ezt követően ismerősökön keresztül futottunk újra neki a kiadás ötletének. Nos ekkor már valamivel szerencsésebbek voltunk, mert rengeteg jó tanácsot kaptunk. Mindenkinek az volt a véleménye, hogy egy ilyen terjedelmes és kissé összetett, bár fordulatos művel nem lehet elkezdni egy írói pályafutást. Próbálkozzunk rövidebb lélegzetű novellákkal, kisregényekkel, szerezzünk nevet magunknak, és akkor majd. Illetve akadtak, akik magát a műfajt kárhoztatták.

Ekkor jött a nagy ötlet, keressünk az Interneten. Nekifutottunk. Itt találtunk is olyan kiadót, mely egymillió forint körüli összegért felvette volna a könyv megjelentetését kiadó programjába. Ezt két évvel korábban, amikor biztos állásom és rendszeres jövedelmem volt, be is vállaltuk volna, de ma sajnos nem tehettem. Volt egy másik lehetőség is, amikor mindössze háromszázezer kellett volna fizetni mintegy 40 könyvért. Ez már közelebb állt az anyagi lehetőségeinkhez. Végül is azonban – nem kis részt annak a körnek a tanácsára, akik a könyv megalkotásában részt vettek, a „tipográfus”, a „pénzügyi tanácsadó” és a gyermekeim – úgy döntöttük, hogy kis példányszámban, saját kiadásban jelentjük meg az írást.

LHQ.: Hány példányban jelent meg, hol és hogyan lehet hozzájutni?

P. Zs.: 250 példányban jelent meg. És igazán csak rajtunk keresztül lehet hozzájutni. Néhány könyvesboltban megkíséreltük „otthagyni”, de ennek a feltételei olyan rosszak, hogy egyelőre nem erőltetjük a dolgot. Később, ha már mindegy lesz, talán ebbe is beletörődünk. Most azonban még reménykedünk. Ahhoz, hogy a második rész megjelenhessen, 200 példányt kell eladnunk 3000 Ft-os áron. Addig, amíg erre van remény, kísérletezzünk.

LHQ.: A regénnyel kapcsolatban létrehozottak egy weboldalt is. A megrendelésen és ismertetésen kívül mi még ezzel a célotok?

P. Zs.: Vissza kell térnem oda, hogy magát a történetet saját szórakoztatásomra írtam. Egyfajta játék volt ez a saját időmmel is. Később odaadtam egy barátomnak, aki tipográfus. Antal Istvánnak hívták, és egy kicsit más szempontból olvasta a könyvet. Ő is borzalmasnak tartotta, de elsősorban a betűtípusokkal és a színekkel való játék miatt. Végül úgy döntött, egyfajta szakmai kihívás rendet rakni az általam teremtett káoszban. Ő biztatott először, hogy jelenjen meg a könyv, mert ez egyfajta adósság, ami engem terhel. A történet él, és élni akar. El akar jutni minél több emberhez. Nos, miután a nyomtatott formát túl kötöttnek tartottam, úgy gondoltam, a Net jó alkalmat kínál a terjesztésre. Így érlelődött meg bennem az az elhatározás, hogy egy weblapon is közzé kellene tenni az írást. Eleinte a Lidércfényhez hasonló oldalakat akartam megcélozni. De végül is a baráti kör úgy döntött, legyen emellett saját oldalunk is. Aztán jött az ötletek sokasága, hogy szerepjátéktól kezdve képregényen át, egy egész világ megteremtéséig mindenre jó lehet ez a lap. Egyelőre itt tartunk, aztán meglátjuk, mi is lesz belőle.

LHQ.: A Lidércfényen és a weboldalakon kívül milyen lehetőséged volt népszerűsíteni, vagy egyáltalán bemutatni a regényt?

P. Zs.: Sárospatakon volt egy könyvbemutató, amelyre betévedt két ismeretlen, egyébként a családtagok és a barátok voltak jelen. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy egy stáb megjelent a Zemplén Televíziótól is. A riporter átfutotta a regényt (aznap délelőtt jutott hozzá). Életemben így nem lepődtem meg. Hiába, vannak még emberek, akik értik a szakmájukat. Mert hogy valaki egy felületes olvasás után annyi lényeges pontra tapintson rá egy műből, mint a Zemplén Televízió szerkesztő riportere... Sose hittem volna. Így adódott, hogy őt magát kértem fel az író-olvasó találkozón, hogy legyen a beszélgetőtársam. Szerintem az egész nagyon jól sikerült, s a közönségnek is tetszett. Ha van egy kis szerencsénk, a riport elhangzása után tán megismételhetjük az egészet, ezúttal a könyvtárban.

A másik lehetőség a különböző rendezvényeken való megjelenés. E téren a gyerekeim tesznek meg mindent. Keresik a lehetőséget, és szervezik a programjaimat. Hogy milyen sikerrel? Ez majd kiderül.

LHQ.: Mi kell ahhoz, hogy a további két kötet is megjelenhessen?

P. Zs.: Elsősorban idő, másodsorban érdeklődés, harmadsorban pedig – és ez az előbbiből fakad, hogy legalább kétszázan megvásárolják ezt a könyvet.

LHQ.: Akkor egy nagy kalappal a további tervek megvalósításához, reméljük, mi is tudunk ezekben segíteni. Köszönjük az interjút!

P. Zs.: Magam is sok sikert kívánok a Lidércfénynek! És köszönöm a beszélgetést.

A könyv weboldala, ahol további információk és képek találhatóak, valamint ahol az megrendelhető: <http://jai.freeweb.hu/>

Igazságos tárgyalás

Miért kötöttem bele a tölem kétszer nagyobb barbárba? Nagyon egyszerű. Verekedni akartam...

De amikor a harmadik pofontól ismét beszálltam a pult mögé, rájöttem, itt nem verekedés van, hanem verés. És ráadásul engem vernek!

Már kezdtem bánni, hogy nem a sarokban üldögélő kopasz öregemberbe sikerült belekötnöm. De amikor hátba akartam rúgni, lehajolt, így a mellette italozgató barbárt értem el.

A pult alól kikászálódva megnéztem magam az összetört tükörben, és megnyugodtam. Fehér hosszú hajam ziláltan szállt szerteszét, de az arcomat nem vágta meg az üvegdarabok, a vállamból kiálló darab pedig kifejezetten jól állt. Megragadtam a kezem ügyébe akadt butéliát, és hozzávágtam a most már szemtelenül vigyorgó öreghez. Hiszen miatta kerültem ebbe az egyenlőtlen helyzetbe!

A vénség abba hagyta a vihogást, és lecsúszott a padról. A sikertől felbuzdulva intettem a barbár felé.

- Gyere!

Ő pedig jött. Megragadta a torkom, és kiemelt a pult mögül. Hatalmas ereje volt, ezt már az első pofonnál észrevettem. Lefeszegtettem a kezét a nyakamról, és lefejeltem. Nem tudom, mennyire érezte meg, az biztos, hogy nekem zúgni kezdett a fülem. A szemöldököm felszakadt, az orrom betört. A szemembe csurgó vértől csak homályosan láttam, ekképp lehetett, hogy a felkapott lócával a csapost kaptam pofán. Nem bántam meg, ő is vigyorgott az előbb.

- Na de miért? - tette fel a költői kérdést, miközben tántorgott.

Nem válaszoltam, egyrészt nagyon elfoglalt voltam, másrészt a bedugult orromon alig kaptam levegőt.

A behemót fél kézzel elmarkolta viseltes mellényemet, a másikat pedig ütésre emelte. Tudtam, ha eltalál, nekem harangoznak. Holnap a temetőben.

Utolsó esélyként hatalmasat rúgtam a lába közé. Én lepődtem meg a legjobban, amikor elernyedte a szorítása, fennakadt a szeme, és valami halk vinnyogó hang kíséretében összecsuklott. Hátráltam pár lépést, majd nekifutásból fejbe rúgtam. Örjítő fájdalom hasított a lábamba. Bicegve álltam meg felette, és győzedelmes mosollyal néztem körbe. A látványon lehet, hogy rontott az a rengeteg vér, ami az arcomra száradt, és az orromból sípolva fújtatott levegő, mert a falnál álló városiak a gonosztól védő litániát kezdték mormolni.

- Pat Dayne! - hangzott fel a hátam mögül.

Óvatosan fordultam meg. Valahogy véletlenül a talpam alá került a barbár gégeje, de bárhogy rugóztam rajta, nem recsegett. Majd amikor megláttam az ajtónál félkörben álló királyi címeres fegyvereseiket, feltűnés nélkül vettem le a lábam torkáról.

- Ő kezdte! - néztem ártatlanul, és a pad mellől feltápáskodó öregemberre mutattam.

A teremben a törvényszolga elárulta, hogy gyorsított eljárásban fognak kötélt általi halálra ítélni. Valószínűleg nem hazudott, mert az ablakon behallatszott a bitó felállításának zaja. Teljesen felháborodtam! Ennyit ér egy emberélet? Hol van az igazság?!

Ahogy a bíró bevonult, kezdtem sejteni, mit rontottam el. Összehúzott fél szemmel nézett rám. Meg tudtam érteni, a másik szeme ugyanis teljesen bedagadt a butéliával való találkozás miatt. Kopasz feje, feketében játszó palástja és monoklija tiszteletet parancsolt. De akkor mit keresett a kocsmában?

- Állj fel, te gonosztevő! - mondta a mellettem álló őr egyike.

Ráérősen néztem körbe, az ebadta gazembert keresve. De amikor rájöttem, hogy mindenki engem néz, felálltam.

- Királyi hatalommal rámruházott jognál fogva, a pert megnyitom! - mondta kicsit érthetetlenül a bíró. Hát igen, a szája is bedagadt egy kicsit. - A vádlott neve?

- Igen, mi a neve? - kérdeztem, hátha mégis másnak a tárgyalásán vagyok.

- A maga neve!

- Pat Dayne - szertefoszlott minden reményem.

- Elismeri, hogy tegnap délután, minden ok nélkül verekedést kezdeményezett az itt jelenlévő Hrgor nevezetű barbárral?

- Nem - mondtam, teljesen tiszta lelkiismerettel.

A bíró meghökkenve nézett a városi varázslóra, majd intett neki. A mágus odajött, egészen közel hozzám, elmormogott valamit, és a kezében tartott port az arcomba fújta. Köhögési inger jött rám, nem tehetek róla, hogy a slejm pont telibe kapta. Zavartan dörzsölte ki a szeméből, majd megszólalt:

- A vádlott igazat mond!

Zsvij támadt a tárgyalóteremben. A bíró szilánkosra verte a kalapácsát mire elcsendesedtek. Reméltem, nem jut eszükbe megkérdezni, kit akartam igazából hátba rúgni az ivóban. Megpróbáltam ártatlan arcot vágni. Utoljára tízévesen próbáltam ezt, amikor apám megkérdezte:

„- Ki vitte el a létrát alólam?!“

Szegény öreg két napig kuksolt a padlason...

- Szeretném megvilágosítani a megtörtént esetet! - emeltem fel a kezem, mintha áldást osztanék. - Tisztelt esküdtszék!

Az esküdtszéki padon üldögélő egyetlen öregasszony horkantott egyet, és aludt tovább.

Közelebb mentem hozzá, és a füléhez hajoltam:

- TISZTELT ESKÜDTSZÉK!

- Hagyja már békén az egyetlen esküdtünket! Amúgy is teljesen süket! - emelkedett fel a bíró.

- Él még egyáltalán? - bökdöstem meg a csoroszlyát.

- Vádlott, térjen a tárgyra! Mit kíván felhozni mentségére?

- Való igaz, első pillantásra tényleg úgy tűnhett tegnap, hogy ok nélkül kötöttem bele Hrgorba. De én már előre tudtam, hogy barbár mágiát fog használni. Márpedig... - egy kis hatászünetet tartottam - ...a Király 838. törvénye szerint csak oklevéllel rendelkezhető egyén gyakorolhatja a művészet útját!

- Micsoda? - kérdezte a bíró.

- Most mi van? - nézett segítségkérően körbe Hrgor.

- Engedelmmükkel megmutatom... - léptem közelebb a barbárhoz. - Egy nagyon alattomos, csak szakavatott szemmel észrevehető altató varázslat.

- Mi? - mutatott magára Hrgor.

Rákacsintottam, és egy hatalmasat ütöttem a szeme alá. Szeme fennakadt, bárgyú mosolyült ki az arcára, majd hátraesett a padon.

- Látják? Érintéssel hat!

A csendet szinte harapni lehetett volna a teremben. Az első sorban üldögélő öregember a botjára támaszkodva felállt, a zsebéből elővett egy rothadt paradicsomot, és megcélozta vele az eszméletlen barbárt. Háromszor vittem neki vissza, mire sikerült eltalálnia vele.

Ez mintha jeladás lett volna a többieknek, mindenkinél volt záptojás és paradicsom. Valakinél több is, és elkezdtek dobálni a földön fekvő Hrgort. Az esküdtszéki helyen ülő vénasszony álomban mosolygott a fogatlan szájával. Szerintem ő volt a helyi zöldséges üzlet tulajdonosa...

A bíró várt néhány másodpercet, majd csendre intette az összegyűlteket. Csak az esküdtszéki néne és a barbár hallgatott, mindkettő más okból.

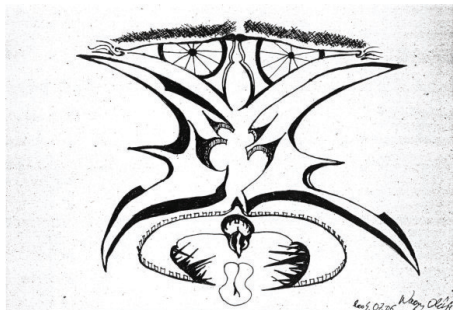
A elöljárósági mágus csendvarázslata vetett véget a zajongásnak. Az ítélőbíró némán tátogott egy kicsit, később kérdően nézett a varázslóra, aki néhány mozdulatot tett a levegőben.

- ...ezért a rámrüházott hatalomnál fogva, a jelen lévő Hrgort, bitó általi halálra ítélem!

A feljövő hold ezüsttel vont be a bitófát, a késő esti szellő lágyan ringatta az akasztott barbárt. Romantikus hangulatom támadt, de gyorsan túltettem magam rajta. Eszembe jutott fogadásom a bíróval a per vége előtt, hogy szerintem engem fog fellógatni. Ötven arany volt a tét.

Vesztettem...

Mickey Long

Jelmeztelen

A patkányarcú démon megrázta fejét, és a lányra mosolygott.

- Jaj, bocsi! - mondta a lány, és zavartan pislogott. - Összekevertelek valakivel...

- Semmi baj - felelt a démon. - Nekem jól esett, hogy egy pillanatra azt gondoltad rólam, hogy én vagyok a... Kinek is hittél?

- Azt hittem, hogy a párom vagy - mondta kicsit pironkodva a lány. - Nem akarta elárulni, hogy milyen jelmeztelen leszel. Azt mondta, hogy találjam ki, én meg jól mellétrafáltam. De nagyon hasonlítasz rá... Amúgy nem szoktam idegeneket letámadni...

- Nem éltem meg támadásnak ezt az ölelést - mosolygott tovább a démon. - Sőt! Mint mondtam: határozottan jól esett. Az az igazság, hogy meglehetősen ritkán esik meg velem, hogy egy csinos, ifjú hölgy önszántából átöleljen. Ha azt mondanám, hogy ezerévente egyszer, akkor is sokat mondanék.

A lány megfélemlítve korábbi zavaráról, kíváncsian fürkészte a patkányarcot.

- Most komolyan beszélsz?

- Én mindig komolyan beszélek.

- Kerülnek a nők?

- Bizony, jól értetted, pontosan erről van szó: kerülnek a nők.

- De miért? Szerintem egész normális ember vagyok... - csodálkozott a lány.

- Démon - helyesbített szelíden a másik.

- Persze! Majd elfelejtettem! - kacagott fel a lány. Majd makacsabbik oldalát is megmutatva, újra kérdezett: - Szóval, miért?

- Csak nézz rám! Ijesztő, csúf, patkányarc néz vissza rád. Kinek tetszene egy ilyen pofa? Aki csak meglát, borzadva fordul el tőlem.

- Még szerencse, hogy nem ezt az arcot viseled minden nap... - próbálkozott a lány.

- Valóban, bizonyos bolygó-együttállások alkalmával, nagyjából ezerévente akad egy-egy nap, amikor nekem is emberibb külsőm van.

A lány ismét nagyot nevetett.

- Hát, vicces fazon vagy, az biztos, de tényleg nem értem, hogy mi bajuk lehet veled a nőknek...

- A démonok sosem voltak népszerűek.

- Na bumm! Látom, ragaszkodsz a szerepedhez...

- Ó, dehogy! Bár megszabadulhatnék tőle! Ha tudnád, hogy mennyire vágyom rá, és mennyi mindent megtettem már ezért! A Nap felszínén fényre égettem magam, a Föld mélyén olajja préselődtem, a vízzel eggyé válva atomjaimra szaggattam magam és zuhatagként hulltam alá a legmagasabb hegy csúcsáról, hogy ismét egyesüljek darabjaim, majd a legvadabb széllel rohantam újra és újra körbe a világot, egyre tébolyultabb iramban, a végén már olyan sebesen, hogy önmagamot utolérve a létből is kiléptem a nemlétebe dermedve, de hiába...

- Te dilis vagy - legyintett rá a lány, és odébbállt.

- Biztosan... - felelt a patkányarcú démon csendesen, és eltűnt.

Bócai-Soós Judit

A végső pont

Egy teljes percig álltam fekhelyem előtt, aztán kimerülten rogytam matracomra. Azt reméltem, elég fáradt vagyok az azonnali álomba merüléshez, de úgy öt perc után csalódottan vettem tudomásul, hogy nem fogok tudni elaludni. Az álmatlanság démona a szemhéjaimba akasztotta karmait, tágra nyílt szemekkel bámultam a mennyezeten az utcában elhaladó autók lámpáinak fényét. Egy nagyobb teherautó dübörgése rezegett az ablakokat, feltűnően sokáig állt a kereszteződésben a piros lámpánál. Irányjelzőjének narancssárga fénye ritmikusan villogott, fáradt elmémben a fényfolt felvillanásaihoz távoli, szagotott üvöltés társult. Valahol a város mélyén egy sziréna visszhangzott, a hőségben egy pillanatra úgy éreztem, mintha izmaim lángokban rángatóznának, ízületeim rozsdás alkatrészekként patogtak, amint lassan felültem. Így érezhette magát a Terminátor, amikor kilépett a tűzből.

Egy szál alsónadrágban léptem ki az erkélyre, az ablakpárkányon lévő dobozból egy szál cigarettát kihúзва, majd hanyagul a korlátnak dőlve rágyújtottam. Az öngyújtó reccsent egyet, tűzköve elszállt valamerre, a rugó az arcomba pattant, pillanatnyi éles fájdalmat okozva.

Azt hiszem, ez volt az a pont.

Néztem meggyújtatlan cigarettámat, és fogalmam sem volt róla, hogy mit tegyek.

- Tüzet?

A kicsi lény felbukkanása a bal kezemtől húsz centire a korláton semmilyen reakciót nem váltott ki belőlem. Talán harminc centiméter magas lehetett, szürke gülü szemekben játékos gonoszság csillant, hosszú hegyes fülei a korlátig lógtak, de minden tömzsi idétlensége ellenére volt benne valami kismanós báj. Bal karját felém nyújtotta, felemelt hüvelykujja a gyertya lángjához hasonlóan égett. Lehajoltam, és míg rágyújtottam, ő a lábait lógázza, kissé felszegen mosolygott fel rám.

- Milyen napod volt ma?

- Szar - feleltem, mire komoly képpel bólogatni kezdett, mint aki pont ezt a választ várta.

- Bunkó főnök?

- Aha.. - bólogattam kifújva a füstöt.

- Buszsofőr beszólt?

- Aha...

- Földalattiban ketten is meglöktek?

- Aha...

- A hamburgered hideg volt, és gumiízű?

- Aha...

- A zebrán ráddudáltak?

- Aha...

- Kétszer annyi munkáért kevesebb pénzt kapsz, mint lusta kollégád?

- Aha...

- A vegyeskereskedésben átvágtak?

- Aha...

- Elfogyóban a kávé?

- Aha...

- Te vagy az én emberem! - vigyorodott el felvil-

lantva apró cáfafogait, aztán felpattant, és lelkesen gesztikulálva magyarázni kezdett, ide-oda mászkálva a korláton.

- Van róla fogalmad, napi szinten mennyi igazságtalanság éri az embert?... Nagyon sok! A hajszolt életmód miatt a nagy részét észre sem veszi, vagy nem is tudatosul benne. De beszéljünk rólad. Jár az agyad, kattogsz, újra átéled az egész napot, és fejbem most máshogy alakulnak a történetek. Most bezzeg tudod, milyen helyzetben hogyan kellett volna viselkedned, eszedbe jutnak a frappáns válaszok! Igaz? Gondolatban igyekszel felkészülni a holnap napra, pedig tudod, hogy éppúgy hápogni fogsz csak, mikor reggel a főnök letol. Így van?

Elnyomtam a cikket egy e célból odakészített konzervdobozban, aztán a korlátra támaszkodtam.

- Ki vagy te? - kérdeztem.

- A válasz! - csillant fel a szeme - A megoldás! Deus Ex Machina életed mélypontján! A nevem Solipher, a fény a sötétből; a Bosszúállás Angyala!

Felhúztam a szemöldököm.

- Angyalnak kissé kicsinek tűnsz.

- Mert én a kicsinyes bosszú angyala vagyok... Különben is: honnan tudod, mekkora egy angyal?

- Nem tudom - ismertem be. Solipher egyik kezét a háta mögé téve, a másikkal hadonászva ismét magyarázni kezdett.

- A te életedben eljött a végső pont! - szónokolt - Az utolsó határ! Elfogyott a türelmed. Már régóta figyellek; minden balul üt ki az életedben. Az utolsó évedet nem tudtad fizetni, ezért halasztást kértél, munkát kerestél, szerelmes lettél, a munkád nehéz, a fizetés pocskék, a lány átvért, az albérted a lehető legrosszabb helyen van, főút mellett, kereszteződésben, első emeleten, holnap lesz az év legmelegebb napja, nincs kajád, a cigarettád is fogyóban...

- És be nem áll a szád - vágtam közbe, de minden indulat nélkül. Türelmetlenül bólintott:

- Így van, de ez nem fontos... Mikor megjelenem, meglepődöttél?

- Nem.

- És miért nem?

Vállat vontam, mire rám mutatott, és diadalmasan kiáltott fel:

- Rezignált vagy!

Felsőhajtottam.

- És az... baj?

Solipher a homlokára csapott.

- Hogyne lenne baj?! Szerinted élet ez így? Álcélokért küzdesz minden ambíció nélkül, nincsenek felmutatható eredményeid, sikertelenséged okán boldogtalan vagy, és magányos.

- A magánnyal semmi problémám - céloztam finoman, de a Kicsinyes Bosszú Angyala elengedte fülei mellett megjegyzésemet. Felpattant a bal vállamra, a fejemre könyökölt, és körbeintett:

- Mikor érezted utoljára a város éjszakai életének pezsgését? Mikor sétáltál utoljára gondtala-

nul? Ha ezt az életvitelt folytatod, zombi leszel. Ha hagyod magad, elsodor az ár!

- Ha nem szállsz le a fejemről, az utolsó, amit ebben az életben látni fogsz, annak a busznak a rendszámtáblája lesz, mielőtt átmegy azon a dinynye fejedén. - vágtam közbe, mire a levegőbe ugrott, és két aprócska denevérszárnyán körbe repült.

- Ez az! Arrogancia! Düh! Nyers, és tiszta érzélem! Máris jobban vagy, látod? De hát pont ezért jöttem! Mostantól minden másképp lesz! Én majd vigyázok rád! Én...

Megfordultam, felkaptam a rovarirtós flakont, és lefújtam vele Soliphert. Kicsit prüszkölt, aztán halk pukkanás kíséretében eltűnt. Faarccal zuhantam a matracomra, és már aludtam is.

Reggel a digitális ébresztőóra kellemetlen visítása törte szét zavaros álmaimat. Amint odafordultam, hogy lekapcsoljam, Soliphert láthattam közvetlen közlőből, ahogy vidáman az arcomba ordít:

- Eljött a nagy nap! Rock & Roool!

Az órával együtt vágtam ki az erkélyajtón, aztán kábultan indultam a fürdőszobába. Lemosakodtam jéghideg vízben, és mikor felnéztem, a csap fölötti polcon ott ült irritáló kis barátom, épp a mobilomat nyújtva felém:

- A főnököd. Szerintem ideje elmondanod neki.

A kijelzőn a kimenő hívás jele villogott, fülemhez emeltem a telefont. A kapcsolási hang után, mielőtt megszólaltam volna, már hallottam is:

- Na neem, felejtse el kis csáki! Nincs szabad nap, leszárom, mennyit ittál az éjjel! Az éjjel leégett a fél raktár, annyit kell rámolni, mint az állat, öt perced van beérni, érthető vagyok?

Solipher az egész fejét befújta borotvahabommal, és éppen az orra hegyét borotválta, közben sürgetően integetve felém:

- Gyerünk, gyerünk!

Mély levegőt vettem, és beszélni kezdtem, közben megnyitottam a kád fölötti csapokat.

- Nézd, nincs veled semmi bajom, tényleg, korrekt vagy, a humorod is jó, a belem se hajtod ki, meg sem érdelem a jó indulatodat.

- Mi van, hülye vagy a fejedre, gyerek? Na kapd össze magad, azt' gyere, de marha gyorsan!

Közben a kádban a víz már elégnék tűnt, elzártam a csapot, és a hajszárítóért nyúltam.

- Félreértettél... Várj, lebetűzőm neked: K-A-P-D-B-E!

Solipher már letörölte a habot a képéről, most épp a füleit zselézte.

- Ez az haver, remekül csinálod!

Belöktem őt a kádba, utánadobva a bekapcsolt hajszárítót, aztán kifelé menet a mobilt is visszadobtam a vállam fölé.

A szobámban körülnézve annyi tudatosult bennem, hogy minden földi javam elfér az utazótáskámban. Míg összerámoltam, Solipher visszakapcsolta a biztosítékot, és lefőzte a maradék kávét.

- Hálátlan dög vagy. De megbocsájtok. Ha valaki, én aztán tudom, hogy mit érzel. Mindig nehéz a felismerés utáni sokkot elviselni, hogy az életed szar, és ez az igazság...

Adott tüzet, aztán folyamatosan szónokolt, míg

mindenemet összeszedtem. Gyorsan végeztem, tekintve, hogy alig rendelkeztem valamivel egyáltalán. Egy-két váltás ruha, személyes iratok, és holmik, spártaian egyszerűen éltem. A hűtő üresen állt már két hete, szinte nyoma sem látszott, hogy egy éve itt lakok. Kiléptem az erkélyre, mélyet lélegezve a még viszonylag hűvös, hajnali levegőből. A manó villant egyet, egy pillanatra eltűnt, majd egy kis köteg pénzzel a kezében jelent meg ismét.

- Ha nem haragszol, elugrottam a fizetésedért. Főnököd úgysem adta volna oda neked. Persze nem túl sok, elvégre hónap közepe van...

Bólintottam.

- Igazán kösz. Csak dobd le a konyhapultra; azt hiszem, fedezi a hátralékom.

Amaz a fejét ingatva nézett fel rám a korlátról.

- Ej-ej... túl becsületes vagy. Túl nagy az igazságérzeted. Túl nagy az empátiád. Pedig olyan jól vetted az első akadályokat! De túl érzékeny vagy. Túl...

- Nem lehetne egy szóban?

- Balek.

Visszaléptem a lakásba, egy kis aprót szórtam a pultra, aztán kiléptem a folyosóra. Lent a kulcsot bedobtam a tulaj postaládájába, majd a vállamra kanyarítottam az utazótáskámat, a keresztesdésben a zebrához sétálva.

Solipher csettintett.

- Érzed már a ritmust?

- Aha.

- Akkor mire vársz?!

A zebrára léptem; buszom épp indult a megállóból, mikor jobb első kereke éles csattanással széthasadt. De valami más baja is lehetett, mert a hátuljából a motor felől sűrű füst ömlött a szellőzőkön keresztül. Fékcsikorgás, ordibálás, egy-két diszkrét koccanás, elmosolyodtam. Minden baj nélkül átertem természetesen, a zaj lassan elült mögöttem, egyre jókedvűbben lépkedtem a kajálda felé. Odaérve kikértem a szokásos hamburgerelem egy üveg kólával, mely' így frissen egyszerűen fenséges volt. Igaz, az unott képű nő az ablak mögött ma sem volt kedvesebb. Amíg fizettem, rámosolyogtam.

- Köszönöm szépen, ez most remek volt, az olaj-sütő lángokban áll ön mögött!

A kólát felbontva indultam tovább, Solipher tapsikolt.

- Imádom ezt a várost!

Most is a vállamon ücsörgött, de hirtelen támadt jókedvemet nem tudta elrontani. Rá akartam gyújtani, de a doboz kiürült. Kis séta után érttem a vegyeskereskedéshez, a manó egy cinkos mosoly kíséretében intett a bejárat felé. Bent leemeltem a polcra két dobozzal, majd beálltam a sorba a pénztárnál. Mikor én következtem volna éppen, egy sziréna hangja visított fel az épület hátsó traktusában, a következő pillanatban kivágódott a raktár ajtó, és egy rémült fiatalember rohant ki rajta:

- Tűz van, kérem hagyják el a helységet!

Az emberek pánikszerű tolongásba kezdtek, és én az utcán találtam magam, kezemben a kifizetetlen áruval. Kibontottam az egyiket, mire Solipher készségesen hajolt előre:

- Tüzet?
- Mondd csak... ugye ezekhez a ma reggeli eseményekhez semmi közöd nincs?
- Niiincs, dehogy! - rázogatta füstölő ujját. - Jó hülye vagy, hogy öngyújtót nem vettél.

Átsétáltam a parkon a főút felé, közben Solipher biztosított arról, hogy a dolgok rendbe jönnek, elmondta mi mindent fogunk még csinálni, de nem igazán figyeltem oda rá. Nyomasztott a tudat, hogy ez itt mindent lángba borít, állítólag a terápiám részeként, de én úgy gondoltam, hogy nincs szükségem egy piromániás idiótára ahhoz, hogy eldöntsem, mit akarok.

Amint kiértem a parkból, egy hatalmas árnyék vetült fölem, huzatot éreztem, aztán vakító fényesség támadt. Míg a szemem dörgölve próbáltam visszanyerni látásomat, Solipher hangját halottam:

- Nem én voltam!

Alig bírtam kivenni a körvonalakat, mert a fényesség most sem szűnt igazán. Könnybe lábadt szemekkel figyeltem, amint a fényes alak a magasba emeli a manót a nyakánál fogva.

- Solipher... Sosem javulsz meg.

Aztán felém fordult.

- Menj haza, fiú. Ezzel nincs több dolgod!

Még hallottam, ahogy a manó méltatlankodik, de végre elhalványult a fény, és végül eltűntek mindketten. Haza, ez jó ötlet! Kiálltam az út mellé stoppolni, és vidáman tekintettem jövőmbé.

Kicsinyesség ide, vagy oda: elégtételt éreztem.

Xenothep

Tél van...

...Tél van. Mozdulatlanság, csend, sötét, mely betakar mindent, amit nem akarsz látni. A hó esése az előbb állt el. Odafönn a telihold világít ki, a szétoszló súlyos felhők közül. A szétoszlás zavar, kínzó szó, mely visszahull rám, ha eldobom. A hold fény a régi telekre emlékeztet. Az utcai lámpák fényében csillogtak a hókristályok, és a vékony jég hártái, az úttesten. Most is csillognak....ugyanúgy. Álmodom azokról a fázós telekről. Bárcsak, még mindig tartanak. Akkor növekvő hókupacot görgettem magam előtt, hogy hőembert készítek belőle....Most tavasznak kellene lenni. Tél van. Már nem tudom felidézni, milyennek kellene lennie a tavasznak, vagy akár a nyárnak. Idegen, absztrakt fogalmakká váltak, melyekhez nem tudok kötni semmit. Mintha télből állt volna az egész életem. A tél, a hó csendje puha, és elfed minden mocskot. A nyár zajos és vidám, a tél nyugodt, és komor. Örökké csak hőembert építek, örökké szánkózom....örökké karácsonyfát díszítek majd. A tél a dolgok végpontja, befejezése, mely után új kezdet jön. Most is így lesz vajon? Nem tudhatom...de remélem... Hidegen, élesen ropog a hó a markomban. Már nem esik a hó. Hideg van. A csillagos eget törött, üszkös fogak keretezik....Tél van....Nukleáris tél... Haldoklom.....

Homoergaster

ÁRNY-TÜKRÖR

Lassan, nyikorogva vetem le
Fejem fölül a fedelet
Ládámból a porba lépkedek
Körülöttem romok és évek,
Megunt lomok és keretben nyújtózó
Elfelejtett képek.
Pókhálók kígyóznak a lepleken,
a földön, homályt von tompán
az összes díszes tükrön.
Ujjaimmal rajzolnék fényt egy foltba
De sóhajom sincs, lábnyomom sem
Látszik a porban.
Félrelebben apró fuvallatban egy vászon,
Mögötte Te ülsz magadban.
Bámulod az egyetlen fény ölelte tükröd,
Álmod nincs ott, csak valód és üdvöd.
Halkan melléd lépek, hallom sóhajod
Megérintenék, ha lenne testem
De képtelen vagyok.
Mögéd ülök, szorosan, ha tudsz,
Érezz. Akkor is ha fájón édes-kevés ez.
Törd össze a tükröt, ott nincs igazság.
Az én tükröm Te vagy, a többi
Hazugság.

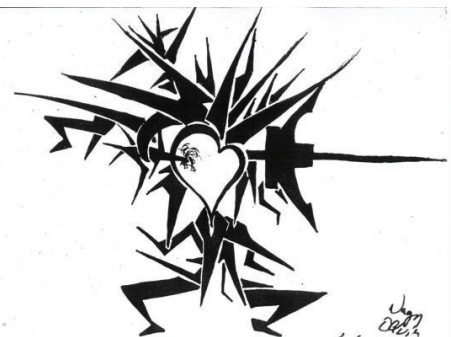
Mia

Kocs* /ma/ *

egész napos hajtás után
legjobb hely a kocsmá
havas útról betévedve
lekerül a kucsma
egy-két pohár csapolt után
habos lesz az élet
kérhetsz itt még jó néhányat
nem marad ígéret
hogyha kedved úgy kívánja
felszolgálnak neked
amíg meg nem tudják rólad,
csupasz a feneked
kivágod a magas hangot
nótád cigány húzza
szívhez szóló dalaival
leked összezúzza
nem oly könnyű a felejtés
csak a feles bírja
- szép kisasszony ezt a felest
a kontómra írja!

Léka

SIROKKÓ

Mesés keleti éjjelen, csillagporos selyem fekete ég alatt,
Sívít egy árnyék, oly gyorsan, akár egy gondolat.
Éhesen vonyít, amit a tejfehér Hold is csak néz ámulva,
Végigsöpör a fekete sivatagon, vágtyól égve, száguldvá.

Babona száll, ma este ember nem jár, fülledt a lég,
Ma a Sirokkó vadászik, éhe a préda vére után ég.
Finom arany homokot kavar édes zsákmányt keresve,
Üvöltése megremegetti a tájat, s szíveket szólít fegyverbe.

De mindhiába, ha szagot fog, vágya egyre úzi, egyre hajtja,
Egészen addig, míg eleven áldozatát karjában nem tartja.
Egy oázis gyöngye, gazdag kereskedő fiatal, szép lánya,
Alszik selymek közt s tudattalan a végzetét, várja.

S a végzet eljön, forró szívű démon, zabolátlan fenevad,
Akit a vadászösztön hajt, s nem állít meg erő, fegyver, akarat.
Lecsap akár a száraz viharban cikkázó fényes villámok,
Szeme villan, mint az örök bűn tüzében izzó zsarátnok.

Csak egy pillanat, egy halk sóhaj, gyertyaláng mely ellobban,
Gyilkos és préda egy pillanatra eggyé válik, szívük egyszerre dobban.
Édes vér mossa a reszkető eleven húst, illata halkán hömpölyög,
A démon megkapta, amit akart, a szíve győzelemtől dübörög.

Aztán ahogy jött, oly hirtelen száguld el a messzeségbe,
Hazatér a babonák világába, a sötét félelem-mesékbe.
De mindig vissza-visszajár, a fülledt éjbe néha visszatér,
Ha éled a vérszomj, eljön vérért, húsért, egy ártatlan

Kira

BALLADA

Élt egy fiú lenn a Völgyben
Egyedül egy mohos tölgyben

Félelmes és sötét éjjel
Bolyongott a fák között
Bagoly látta
Bozót várta

Mikor a Hold nagy-nagy fényel
Villanással eltörött

Árny borult a földre, égre
Kuvik riant éjfél tájt
Bagoly látta
Bozót várta

Hogy a fiú vaksötétben
Gyönyörű szép lányt talált

Hazavitte fa odvába
Lefektette szépek szépét
Bagoly látta
Bozót várta

Amint a lány nagy sokára
Felnyitotta fénylő szemét

Haldoklott a csodaszép lány
A fiú félt, el ne menjen
Bagoly látja
Bozót várja

Úton van már, hegyek hátán
Hogy egy doktort felkeressen

Visszaérnek hányatottan
Hoznak füvet, balzsamot
Bagoly látja
Bozót várja

Mert a tölgyfa elhagyottan
Áll, a lány már nincsen ott

Gyere vissza, gyönyörű lány
Kereslek az éjek mélyén
Bagoly repülj
Bozót terülj

Bármerre ment, visszatál
Én várom a világ végén

Kósza

BOSZORKÁNYTÁNC

ínyencségre fáj a foga
a vasorrú banyának
kígyót, békát összefogva
vacsorát főz magának

esti fényben szúnyog század
táncol már az üst körül
förmedvényes varázssital
készül, és ennek örül

terítéken kígyó feje
szájában van az alma
még azt hiszi a vén banya
hogy ettől lesz hatalma

kígyóméreg italában
zöldre festi a kelyhet
magába önt minden rosszat
hogy elbírja a terhet

meg is lesz a kellő hatás
táncra perdül egy hamar
vérfagyasztó tekintettel
varázsszavakat hadar

kutya fattya, tarka macska
egér, patkány, mind ide
amikorra megfordulok
itt legyetek izibe!

Léka

BETŰNEMÉNY

A
kő
nem
esik
olyan
vészes
iramban
miképpen
versemnek
színvonala,
egyre nyúlik,
terjed hossza,
ki tudja, sorait
még hova nyújtja
Maglehet végül,
hogy szelídül,
szerénykedve
megrövidül.
Szakácsnő
szereplő
bele sem
fér már
pedig
minő
nő
ő

Tim Shaw

KARAMELL

Ha az ajkam az ajkadhoz ér,
A szívben, Tudod megfeszül az ér.
Ahogy a két szerelmes szív,
Egyé vál,
Szabadon szálló félhomány

A magányos szív,
Társra vágyik,
Érzelmek viharában,
Napról napra ázik.

Lehetnél Te a nap,
Ami megszártja,
Testemet, és
Árnyékból a fénybe viszi
Folyton vérző lelkemet

Az élet hóhérai,
Korbácsolják,
Sárba taposott Lényem,
Úgy kínoz a szerelem lángja,
Ahogy a vérző sebeket,
A meleg víz,
A vágy keserű,
Nem tiszta íz!

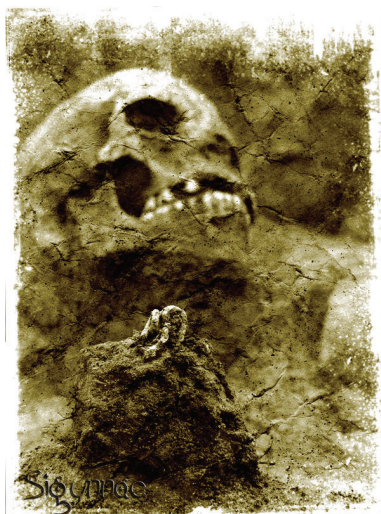
Sok-sok év,
Ami előttem áll,
De nem tudom, hogy
Hol a határ?

Ahol a tékozló fiú, is
Megpihen végre,
És mosolygó szemmel,
Néz fel az égre
A szeme sarkában, örömkönnyek
Ódákat zengenek Róla a könnyek

CsipkeRózsika Leszel a bálon,
Én a Herceged, forró csókod a számon,
Elviszlek Téged az üveghegyen túl,
Ahol a szomorúság helyett mindig,
A boldogság az Úr!

Ott ahol mindig süt a nap,
És virágozik a rét,
Amit sosem tudna megadni Neked
Ez az emberi lét!

ImiRamone

Krumar balladája I-X

I

Történt egyszer, nem is régen, tán a múlt Tavasszal,
Összeszólalkozott Krumar egy búsképű paraszttal.
Nincs mit ezen szépíteni, mert lecsapta egyből,
- Velem ilyen koszos tinó nem beszél foghegyről!

II

Így fog talán végződni e nem épp nemes mese,
Tanúságul mindenkinek, jobb az élő vese.
Ha barbárral vitatkoznál, gondoldj a jó szóra,
Jobb félni, mint megijedni, s pattanj rögvest lóra!

III

Az a reggel is úgy indult el, mint azt várni lehet,
Napsütéses vásárnapon pénzért mindent vehet
Mindenki. Kinek van rá pénze, itt tolong már korán,
Vagy mint a gazda, ki próbál gyorsan túladni a borán,

IV

Sündörögnek a pultok mögött, kapzsi kereskedők.
Táblákon díszelgő árak bizony eget verők,
Az áruk minősége, nézd, nem mindig kitűnő,
Ezeket mind, általában, tudja minden vevő.

V

Egyedül Krumar nem volt tisztában a szokással,
Hogy se vevő, se eladó itt nem törődik mással,
Mínthogy minél jobban járjon, s átverje a többit,
Még akkor is, ha kisebb maradt, mint egy kölyök hobbit.

VI

Sőt, tán akkor még nagyobb lesz a kofa pofája,
Ha a vevő nála nagyobb, s csak hízik mája,
Hogy egy ilyen derék legény biz' lóvá tevődött,
Ha már ilyen messze, ilyen bután elvetődött.

VII

Csak azt nem tudhatta szegény zöldségárus komám,
Hogy bár Krumar nem épp eszes, nem kelt sosem korán,
Ha egyszer is rájön arra, hogy biz' lóvá tették,
Vagy, hogy szebben fogalmazzak, jól palira vették,

VIII

Hidd el, nem lesz problémája, most mit kéne tenni,
Ő bizony a jogos jussát rögtön visszaszerzi.
Talán egyszer, vagy épp kétszer szóval próbál hatni.
De ha nem megy, kész erővel nyomatékot adni

IX

Tudjuk régről, Krumar nagyon szerette a répát,
Meg a dinnyét, és a tököt, kiváltképp a céklát.
Aznap reggel úgy indult el Shubolor piacára,
Merthogy a fogadóban a zöldség nagyon drága,

X

Ő bizony most zöldséget vesz, s megtanítja főzni
Gyapjas Medve fogadását, ha meg kell is győzni
Arról, hogy a főztje, hogy is mondjam, kissé silány,
Ezt bizony más nem eszi meg, csak valami zsvány!

Anonymus R. Chynewa

Szerepjátékosok alaptípusai

A kezdő

Mindenki volt kezdő, és a kezdő játékoson bizony ennek a kezdetnek néhány utánozhatatlan jele van. Karaktere egészen véletlenül egy katonai akadémián végzett, ahol az összes létező és később feltalált vagy fel nem talált fegyver használatában mesteri képzettséget sajátított el, tanítómesterei miatt töltött el még 2 évet a helyen, hogy azok mindent el tudjanak tőle tanulni. Szabadidejében a mágiával foglalkozott, amiben - meglepő módon - magas fokú tehetséget mutatott, így rövidesen pusztá gondolataival alternatív világokat teremtett, amiket unalmas óráiban szívesen meglátogatott, vagy ha ez már nem kötötte le, akkor az alkímistáknak mutatott 1-2 trükköt, amelyekre még kisgyermekkorában jött rá, de azt hitte, az eljárásokat már mindenki ismeri. Amint tanulmányait befejezte, az akadémia kapuján kilépve egy halom ritka és rég elveszettnek hitt varázstárgy és egy arannyal teli kincsesláda várta odakint, melyet feltehetően az istenek helyeztek el neki, ezzel is jelezve, hogy ő sokra hivatott. Büszkén indult hát szülőfalujába, amelyet azonban nem sokkal érkezete előtt egy brutális ork törzs kifosztott és porig rombolt, nem hagyva élő szemtanúkat. Ekkor hősrünk megesküdött, hogy akár mások élete árán is - illetve főleg úgy - bosszút áll családja haláláért.

Amint elkezdjük a játékot, azonnal fel tudja idézni az ork törzsfőnök pontos nevét (sőt tősgyökeres ork kiejtéssel képes kimondani azt), arcvonásait és összes felmenőjét, egészen az orkok teremtéséig visszamenőleg. Bárkivel is hozza össze a sors, feltételezi, hogy az egész világon mindenki csakis arra hivatott, hogy őt segítse bosszújában, és mindenki ismer legalább egy helyet, ahol ez a törzs tanyát ütött. Aki ezeknek a feltételeknek nem tud eleget tenni, a szemében haszontalan és nyilvánvalóan gonosz lény, akitől meg kell szabadítani a világot - és általában készségesen segít is ezen a problémán. Többnyire egyébként sem szívbarjos, amikor életet kioltásáról van szó, az alól kivételt a sajátja képez, de az is csak azért, mert nem kapna érte tapasztalati pontot. Egy kis aranyért szinte bármire kapható, és elképzelése szerint egy kis aranyért bármit meg is kaphat. A kalandmester pozitív Vágó urat kénytelen mellette játszani, hogy ne kerüljön a Vágóhídra szegény játékos. Többnyire néhány történelmi ténynek kell megváltoznia ahhoz, hogy a kezdő ne ölesse meg magát a szerepjáték első 10 percében (például kiderül, hogy a trollok igazából nem emberhúsról, csak egy kis szeretetre vágyanak, és igazából a szaglászuk ki sem fejlődött, félszeműek, így többnyire nem veszik észre az előttük néhány méterre zajosan elhaladó kalandozócsapatokat). Egy kezdő játékos karakterének életben tartása egy teljes, jól felszerelt kalandozócsapatot igényel, néha azonban ez is kevés.

Párbeszédekben amikor megszólal, általában tömegverekedés, menekülés vagy akasztás következik. A csatában elkövetett megmozdulásai után végtagok hullnak a porba, melyek egykoron hoz-

zá vagy csapattársaihoz tartoztak. Amikor a játék során elhangzik a mondat, hogy „a döntés, és társaid élete most a te kezében van”, akkor a többiek elkezdik megtervezni új karakterüket, amelylyel a továbbiakban fognak játszani. Ha valami csoda folytán a kaland rendben a végére ér, általában a kezdő játékos ebben az időpontban éppen börtönben van, vagy megkötözve hever egy elhagyott helyen, amelyre a társai már sajnálatos módon nem emlékeznek.

A profi

Ahogy a kezdőknek, a profiknak is vannak ismertetőjegyeik. Az ő karakterük előtörténete már nyomtatásban megjelent, egy irodalmi Nobel-díjat besöpört, és a játékos ennek a kötetnek egy dedikált, bőrkötésű példányával érkezik a szerepjátékra. Gyakori, hogy egy nehezen kijátszható kasztot választanak, ezzel is mutatva felsőbbrendűségüket a kezdők felé, akik már attól is tisztelni kezdik a profit, hogy amaz elárulja, biza ő most egy moszatmágust fog játszani. Tapasztalatuk utolérhetetlen, általában koruk kétszeresének megfelelő időt töltöttek el szerepjátékkal, és szinte mindenféle rendszert kipróbáltak már.

Természetesen karakterük számtalan kalandban részt vett, ám halála után nem az istenek mellé, hanem azok fölé emelkedett, azonban most a mi kis kalandunk erejéig ismét a felszínre jön, mert unatkozott már ott fent egyedül. Ha van olyan legendás tárgy, amit egyik kezdő sem talált meg az előtörténetében, akkor azok a profinál lesznek. Nyelvtudása oly régi nyelvekre is kiterjed, hogy egyes nyelveket, amiket folyékonyan beszél, még ő maga sem képes megérteni. Ezek a bölcs és méltán tisztelt karakterek lesznek a csapat vezetői, akik majd teljes bizonyossággal vezetik halálba társaikat, ha még ezt nem tették meg saját maguktól.

Egyedül a profik képesek túljárni a kalandmester eszén, eljuthatnak a térkép fehér foltjaira, megszerezhetnek nemlétező tárgyakat, és beszélhetnek olyan illetőkkel, akiknek a következő alkalommal már más nevük és identitásuk lesz. Ők képesek felfedezni a világ anomáliáit és megvizsgálni azokat, miközben a többieket éppen arról kinnváltatják, honnan szereztek azokat az ősi terekceket, amelyeket a profi játékos mutogatott a főtéren, és több száz éve senki sem tudta, hogy még léteznek-e egyáltalán.

Fontos tudnivaló, ha egy csatában esetleg gondunk támadna, akkor nem kell aggódnunk, csak bizzuk a profira. Számára nincs lehetetlen, egy ajtónálló őrt szemből, fényes nappal, egy egyenes és üres folyosóról képes meglepetésszerűen, rohamozva és hátból megtámadni, aki egyetlen csapásától élettelenül zuhan majd a földre. Ha a mágiában képzett - és egy profi hogy ne lenne az -, természetesen a jeges pusztában is képes félálomból tüzes orkán varázslatot létrehozni, amely még napokig izzásban tartja majd a környéket. Egy profi hátizsákjában mindig csupa haszontalan tárgyat talál, amik később mégis hasznosnak bi-

süket fülekre találna, csak biztosítsuk számára a szállást és az ellátást az út során, és jöjünk csendben mögötte.

Mivel ő is ember, tévedhet, de beismerni nem fogja, ezért kénytelenek leszünk minden baklövésért személyesen vállalni a felelősséget és bocsánatáért esedezni. Ha szerinte nem kellett volna pislantanunk, miközben éppen egy varázslatot próbált elmondani, és ezért történhetett meg, hogy most leégett a fogadó, ismerjük be tettünket. A profiknak jogukban áll D10-zel dobni ott is, ahol mi D6-tal dobunk, vagy fordítva. Ha esetleg sikerül valamiért kudarcot vallanunk a kalandban egy profival a csapatban, akkor általában mi rontottunk el valamit, ilyenkor szégyelljük el magunkat. Ha azonban sikeresek voltunk, megnyugodhatunk, karakterünkkel együtt elindultunk a profivá válás útján.

A kalandmester

Az alfa és az omega, aki fonja, eregeti és elvégzi életünk fonalát, akit senkinek sem kell bemutatni, a rettegett, az erős, a már-már mitikus, titokzatos és bölcs, a kiszámíthatatlan, a mindenható. Bár nem írott szabály, de többnyire a profi játékosok közül kerülnek ki: felvesznek egy új „kasztot”, kalandmesterré válnak. Tudjuk, hogy egy kalandmester bármelyik régi karakterével ha akarná, átírhatná világuk történelmét, de ő már letett erről, ezt megtette annak idején. Most már más a célja, nem alakítja (annyira látványosan) az eseményeket, csak elregéli őket. Mint a kiöregedett harcos, aki már csak régi történeteket mesél, és az újoncok közül akiről elismerően szól, azt azon nyomban a legendák közé emeli.

Nagyon vigyáznunk kell, ha már korábban játszottunk együtt a kalandmesterrel, még kezdő vagy profi korában. Minden egyes poén, amin mindenki nevetett, csak ő nem, -1 az elsődleges tulajdonságpontokhoz. Minden egyes beszélés, amivel karakterébe vagy szerepjátékos képességeibe kötöttünk bele, egy-egy balszerencsés fordulat a kárunkra (például a kisgyerek, aki meglöpt minket és atyai szigorból ott helyben felpofoztuk, a helytartó fia volt, aki tajtékozva rendelte el, hogy másnap reggel máglyán égessenek meg minket a főtéren). Minden egyes felröhögésünk, amikor a csata során kedvenc KM-ünk a levegőt találta el vagy önmagát, amikor nem dobta meg a képességpróbáját, egy-egy ellenséget jelent

z o n y u l n a k. Ha t a n á c s t a l a n o k v a g y u n k a k a l a n d o t i l l e t t e n, v a g y e l v e s z t e t t ü k a f o n a l a t, n e a g g ó d j u n k, m e r t s a j á t v é l e m é n y ü n k é s t ö r e k v é s ü n k a p r o f i n á l ú g y i s

a múltunkból, akik ebben a kalandban majd ismét felbukkannak (emlékszel az előtörténetedben arra, amikor kisgyermekként a szomszéd öregúr almafájára jártál? Azóta a bácsiról kiderült, hogy a királyi család elveszettnek hitt sarja, most ő az uralkodó, első intézkedése az volt, hogy a bizonyított lopásért halálbüntetés járjon... és NAGYON jó a memóriája). Ha a KM szeretett volna lenni az akkori csapat vezetője, és Te mellette tetted le a voksod, extra mennyiségű arannyal kezdesz, ha más mellett, nem lesz aranyad, ha te akartál lenni a vezető, adóssággal indulsz és a fejedvadászok már a nyomokban lesznek a kaland kezdetekor.

Jól véd az eszedbe, a kalandmester mindig a leglényegesebb dolgokat hallgatja el a legjobban, résen kell lenned. Ha egy tájleíró részbe kezd, és egy gyönyörű tisztásról mesél, biztosan elejt egy részletet, amire később úgy fog hivatkozni, hogy „ha akkor figyeltetek volna, amikor azt mondtam, hogy a fű egy helyen mintha sűrűbben nőne, tudhattátok volna előre, hogy medvecspadák tucatjai rejtőznek ott, én szóltam”. Bármennyire is próbál a csapat alapos lenni, időnként szükség lesz a szerencsére is, ami szoros összefüggésben van a kalandmester aznapi hangulatával. A szerepjáték előtt egy kis édesség, innivaló, vagy egy újság kölcsönadása, kedvenc együttesétől egy szám bekapcsolása nagyban képes javítani a véletlen események kimenetelén. Továbbá: tudományosan igazolt tény, hogy egy dungeon-ben az egy négyzetméterre jutó halálos csapdák száma exponenciálisan csökken minden, a kaland előtt elejtett pozitív megjegyzésünk után („Ma fenomenálisak a vicceid!” vagy „Alig várom, hogy ismét egy ilyen profi mesélővel játszhaszak, mint Te!”).

Amennyiben kezdők vagyunk, a kalandmesterrel vívott párbajt a profikra kell bízunk, mi csak imádkozunk (természetesen a kalandmesterhez) és húzzuk meg magunkat. Ha mi magunk vagyunk a profi játékosok, akkor már van jogunk ahhoz, hogy megkérdőjelezzünk dolgokat. Ha mondjuk kutyaszorítóba kerülünk, mert egy fontos küldemény van nálunk és éppen kirabolni készülnek minket, akkor profi játékosként csak mondjuk azt, hogy ilyen öltözékű rablókat, akiket az előbb leírt nekünk a kalandmester, csak a déli erdőségekben találunk, mi meg az északi kopár hegyeken utazunk. Különben is már legalább 100 méterről ki kellett volna szűrni egy szikla mögött bújó 30 tagú zsványcsapatot, és hogy a vezérük meg kiköpött Jack Sparrow, aki mellelleg többnyire nyílt vizeken rabolt. Erre sok kalandmester majd elbizonytalanodik, elnézést kér az irreális fordulatért, majd a csapat békésen halad tovább a hágón, és a profi elégedetten dől hátra a helyén. Természetesen ezek után a profi minden ellenfelének a szokásosnál tízszer több életpontja lesz, és az eltűnt rablóbanda után a következő kanyarban minimum egy sárkány fog felébredni több ezer éves álmából, épp a profit kiszemelve első áldozatául. Mivel ezt a profi is tudja, a kalandmegfűrási technikát csak végszükség esetén alkalmazza. Végezetül egy tanács: játsszatok óvatosan, aki most még a fontoskodó profi, legközelebb már kalandmester is lehet.

Shang

Minden testnek útja (koszmos látomás)

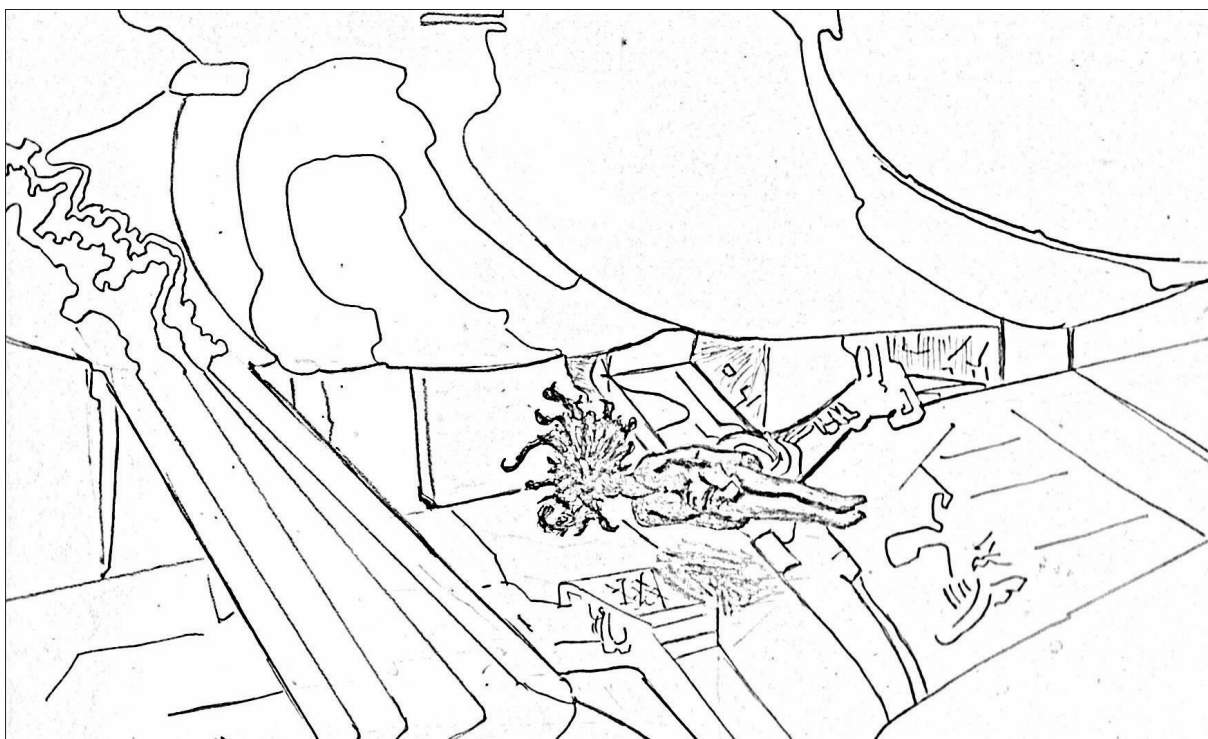
Homályosan emlékezett rá, hogy végül valahogyan sikerült eltávolodnia tőle. Sikoltozott, zihált, és reszketett, próbálta hívni a bázisát. Amikor a felügyelője bejelentkezett, rögtön egy megrovással kezdte az idő és energiapazarlás miatt, ám beléfojtották a szót. – Nem tudsz te segíteni rajtam, kispajtás, még magadon se tudsz! Érigy utadra, menj! – hallották ő meg az elnémult oktató a reszelős káromgást. – Menj innen! A halott kadét távolodni kezdett tőle, ahogy a jéghideggé váló áramlat hosszú spiráljában utazva megindult lefelé. Sokkos állapotban volt, amikor visszaért a hajóra. A történetek hatására az, hogy életében először hajtott végre „C” típusú ugrást a valóságban, és nem szimulátoron, jelentéktelenné vált. Pedig a nap kezdetén ettől tartott a legjobban. A szimulációs pályákon megszervezett órák meghozták gyümölcsüket. Automatikus, önkívületben végezte az előkészületeket, és reflexből ugrott, szinte bele a nyitott zsilipbe. Ekkor tapasztalta meg először azt a múló hóhullámot, izomrángást és azt, amit később döbbenet, de egyértelműen egy csökevényes orgazmusnak definiált. De azt gondolta, hogy ezek a sokk tünetei. Arról olvasott, hogy a „C” ugrásra mindenki másképp reagál. Azon azért alaposan meglepődött, hogy ő így. Igyekezett is titkolni, akár egy perverzsiót. Később sokáig kísértette az álmait a halott kadét, ekkor merült fel a tudata mélyéről az a kis részlet, amitől aztán csak pszichológus segítségével tudott megszabadulni. A visszatérése után ott feküdt az orvosi részlegben, és hosszan vizsgálgatták. Feltűnt neki, hogy mintha kissé túl hosszadalmas lenne már.

– Valami bajom van? – kérdezte aggódva, megnyugtatták, hogy semmi. Az orvos terjengős magyarázatba fogott arról, hogy ő traumatikus állapotban ugrott, és ezért vizsgálják ilyen behatóan. Ekkor felfogta, hogy valami újat akarnak megtud-

ni, hogy kísérleti alany. Ez megnyugtatta, a tudományt szolgálni, az más. Ráadásul megjelent az oktatója, és közölte vele, hogy megnézték a felvételeit. Megnyugtatta, hogy a történetek ellenére a vizsgája érvényes és jó eredményt ért el. Később regisztráltattak vele egy nyilatkozatot, hogy hallgat az esetről. A jegyeit felfelé kerekítették, így aztán nem szólt senkinek. A következő vizsgáját elhalasztották. Az indoklásban az állt, hogy a kiváló teljesítménye okán jutalompihenőt kapott. Ez a „pihenő” egy pszichológiai rehabilitáció volt, lényegében tényleg pihenés, mivel utána sokkal jobban érezte magát. A tételei közül diszkréten törölték az úrruhák történetét. – Önnek ebből nem kell készülnie – mondta az oktatója, négy szem között a kérdésére.

– Ön ebből jelesre vizsgázott! Önkéntelenül felnevetett erre. Az oktató hosszan nézett rá, ő pedig kiment. Ezután már minden a szokványos mederben zajlott. Kitűnő eredményeit látva továbbküldték a tisztképzőre. Ekkor már rendszeresen repült.

– „A génjeidben van a repülés” – mondta neki az anyja, amikor felvették a tiszti iskolába. Akkor semmi különösset sem vett észre ebben a mondatban. Azaz a hangsúlyt különösnek érezte, de azt gondolta, hogy büszke rá, s talán kicsit irigy is. Ő már nem repült, kordedvezménnyel ment nyugdíjba, s előtte is, már lenn a Földön tudományos munkatársként dolgozott, a kutatóközpontban. Nagyjából azóta, hogy ő megszületett. Hogy ez miből állt, sose részletezte. – Irodista voltam – intézte el röviden. Csak jóval később, amikor az újabb besorolásért hajtott – az eredményei alapján, az ígéret lehetőségé vált egy rémálomból ébredve gondolkodott el rajta. A rémálom a szokásos, szellemi munkától túlterhelt agy üresjárata volt. Valaki üldözte, mégpedig azért, hogy megölje... naná, mi másért.

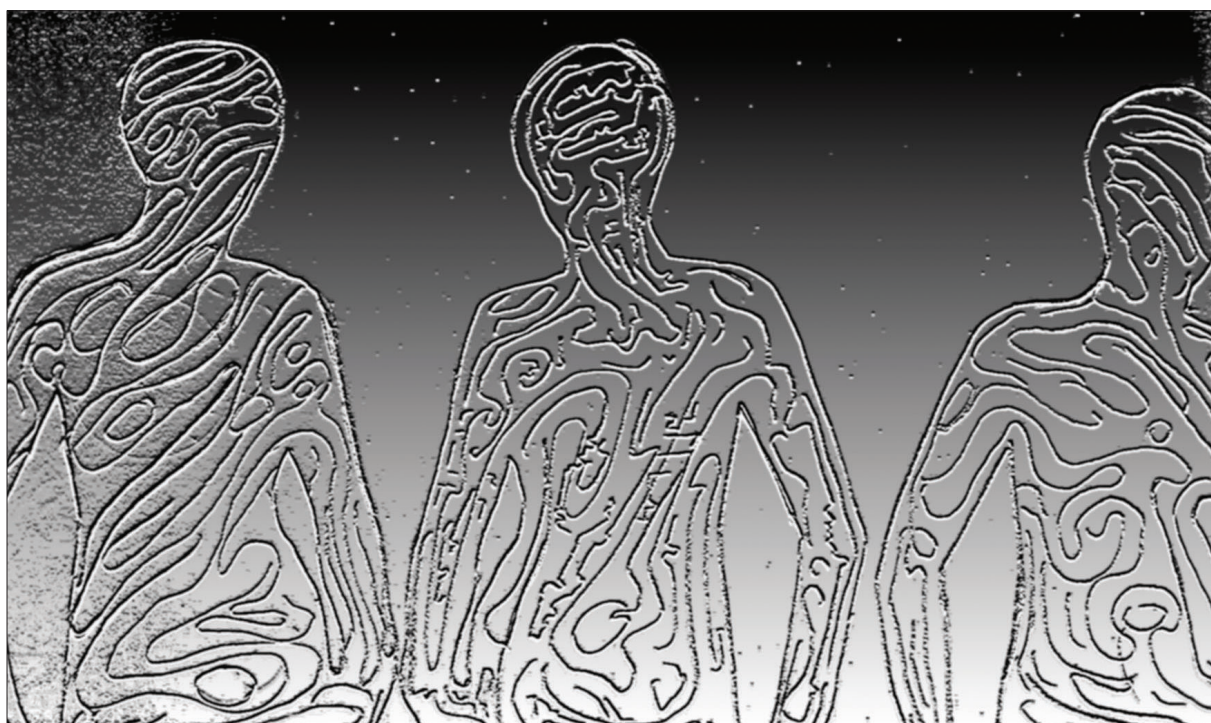
Először embernek tűnt, vaskosan szögletes, magas és gépiesen mozgó árnyak. Aztán valahogy szétesett, s mikor újra alakot öltött, már nem hasonlított semmire a józan ész birodalmából. Ormótlan lett, de a gyorsaságából semmit sem veszített. A hibbant üldözés közepette, ott az álomban, egyre inkább egy az ébrenlétben is ismert valamihez kezdett hasonlítani. Jellemző módon nem volt képes felismerni, hogy mi is az. Az a szörnyeteg nem csak a formáját, a méretét is változtatta. Ahogy nőtt, úgy nőtt vele a pánik, ami elborította. Egyszerre csak egy zsákutcában találta magát, nem volt menekvés. Iszonyodva fordult meg. Az a valami egyre közeledett, és a szándéka is megváltozott. A falhoz tapadva bámulta a közeledőt, nem látta tisztán, csak az árnyékát, ami rá vetült és fojtogatni kezdte. Nem megölni akarta már, hanem megerőszkolni! Ezen a ponton ébredt fel, levegő után kapkodva. Levette az átizzadt pizsamáját, és döbbsen vett tudomásul, hogy elélvezett. Hajnali két óra volt. Fehérneműt váltott, és visszafeküdt, ám nem tudott elaludni. Ahogy forgolódt, eszébe jutott az a mondás, és hozzá a tekintet. Ezúttal tisztán látta az anyja szemeiben a fura szikrákat.

- „A génjeidben van a repülés!” Valamiről árulkodott az a tekintet, amit nem mondott ki. Nem akart kimondani. Amikor másnap reggel kérdőre vont, meglepődött, nem emlékezett. Egy kis gondolkodás után vállat vont. Szerinte az örömét fejezte ki, hiszen ő is űrhajós volt. Igen. Az anyja is meg az apja is. Nem ismerte. „- Meghalt odakinn” - mondta neki szűkszavúan. Hiába is kérdezgette, nem mondott többet. Amikor először hallotta, még gyerekként, meg is siratta, hősként gondolva rá. Később azonban kételyei támadtak. Az a furcsa képzet ejtette rabul, hogy az apja kint van valahol az űrben, de nem halott.... Vagy legalábbis nem úgy halott, ahogy azt szokták mondani valakire, aki nem él. Itt egy nagy bizonytalanság volt benne, mert úgy érezte - de hogy ezeket a megérzéseit honnan vette, fogalma sem volt-

hogy nem teljesen halott ugyan, de nem is él abban az értelemben, ahogy egy cselekvő, dolgozó emberre gondolunk. Hibernálva van? - tette fel magának a kérdést, de ez nem tűnt jó magyarázatnak. Különben is azt az ósdi technikát már az anyja aktív korában sem használták. Szükségtelenné tette a „C” meghajtó, mint annyi más, addig fontos dolgot. Különös volt arra gondolni, hogy esetleg egyszer, valami módon rátalálhat. Esetleg még beszélhet is vele! Vágyott rá, de borzongott is tőle. Ki volt az apám? Ezt a titkot az anyja magával vitte a sírba.

Hangtalanul úszott az üres folyosókon, kanyarulatokból elrugaszkodva, lassan pörögve, kapaszkodókon araszolva, akár egy álomban. Olyan is volt az egész, mint egy csatakos álom. A felőkendezett emlékektől rosszkedvű lett, és elcsigázott. Szüksége lesz egy kis időre, hogy összeszedje magát. A zérógravitációs mosdó ajtaján felirat: Hölgyek. Mintha olyan sokan lennének! Rajta kívül a teljes személyzet férfiakból állt. Mélyet lélegzett. - A rohadék! - morogta félhangosan maga elé, amikor belebegett a helyiségbe...

Amikor végzett, kissé jobb közérzettel ismét kiúszott a folyosóra. Ahogy a bonyolult mintázatra hasonlító szerelvényeket bámulta a nem éppen tiszta falon, ismét az emlékek árja zúgott benne. Reflexből tovarúgva magát szabadon lebegett. Nem volt benne ellenállás, elhagyta magát. Fáradt volt, szinte ébren aludt, bár tudta, hogy így a folyosón elaludni veszélyes. Nem volt családja, nem kötelezte el magát, bár lett volna nem egy jelentkező. Valami gát vagy fék meg akadályozta, hogy megállapodjon, családja legyen. A környezete tudomásul vette a döntését, a megbízható szakembert, a jó parancsnokot látták benne. Bár szerette a gyerekeket, nem vágyott rá, hogy sajátja legyen. Néha álmodott arról, hogy állapotos, de az az álombéli gyermek sose született meg. Ezen a nyomon haladva ismét az emlékeibe merült: szóltak arról fura történetek, hogy bizonyos „C” szériáknál időnként teherbe esnek nők. A sztorik nem

Szentes Underground vol. 2. 2008.

Már több alkalommal foglalkoztunk Szentes underground zenei életével, ám ezek többnyire a múltból felbukkanó emlékek hol halvány, hol tűéles képei voltak. Mostani zenerovatunk is – mint az a címből kiderül – ezzel foglalkozik, ám egy lényeges különbség van. Jelenkorunk is igen aktív underground zenei élettel bír, mondhatni, hogy hétről hétre lépnek fel péntek és szombat esténként a helyi zenekarok a különböző szórakozóhelyeken. Őket segítő, szélesebb ismeretséget biztosító kezdeményezést indított útjára 2006-ban az Életjel Közhasznú kulturális és sportegyesület, Szentes Underground című zenei válogatásával, melynek fő támogatója a Sweet Sixteen, a Plasmapress és a Buriel of Abel zenekarok mutatkoztak be 2-3 szám erejéig. Mi azonban most az idén, év elején megjelent második résszel foglalkozunk, amelyen a Tegyükfelhogy, a Jelfürkész és a Karahana zenei világába pillanthatunk bele.

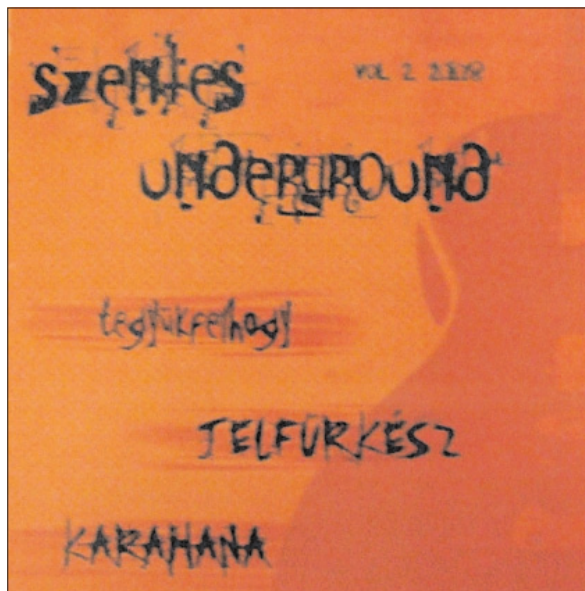
A CD-borító belső felén, mintegy mottóként a következő idézet olvasható: „Küldj egy jelet lentről... felfelé!” (Európa Kiadó) Az anyagot többször végighallgatva azt gondolom, igen találó ez a gondolat, illik a kiadványhoz. Az összhatás kifejezetten kellemes – annak ellenére, hogy három eltérő stílust játszó zenekar került terítékre a CD-n. Hiszen a különböző stílusok ellenére mégis van valami, ami összeköti a zenekarokat. Ez a kapocs pedig az, hogy mindhárman élő zenét játszanak. Lássuk hát, kikről is van szó.

Tegyükfelhogy

Tegyük fel, hogy van Szentesen egy zenekar, amelyről ugyan nem sokat hallani, ám mégis köztünk vannak már 10 éve. Tegyük fel, hogy többen hallották már őket játszani itt-ott, mégsem tudják pontosan, kik ők. Tegyük fel, hogy alakulásuk óta igen sok változáson mentek keresztül – mint általában a zenekarok –, de a kezdetek óta nem változott az, hogy valódi, élő zenét játszanak. Tegyük fel azt is, hogy nem értenek ahhoz, amit csinálnak – nevezetesen a zenéléshez –, és a többnyire lassú tempójú, fülbemászó dalaikkal ezt akarják ellensúlyozni. Tegyük még fel azt is, hogy zenéjük sokaknak tetszik, ami viszont biztos: ők szeretik, amit csinálnak – ezt bizonyíthatja az is, hogy 2008-ban különdíjasak lettek az IH-Gödör tehetségkutató versenyen. S végül tegyük fel, hogy a zenekar neve: Tegyükfelhogy.

A CD-n található számaikat többször végighallgatva arra a megállapításra jutottam, hogy alapvetően vidám társaság, még ha szövegeikből kiérezhető némi szomorúság, időnként keserűség is. Dalaik a mindennapokról szólnak, az egyszerű, hétköznapi emberek apró-cseprő problémáiról: szerelemről, vágyakozásról, álmokról, reménytelenségről, keresésről, beteljesülésről. A dalaik címe is tükrözi mondanivalójukat.

Az Álom egy olyan dal, amely egy férfi lelki küzdelmeit mutatja be az áhított, ám csak álmai-

ban birtokolt lány iránt. Ezt számot azért tartom lényegesnek, mert alapvetően kevés szó esik arról, hogy mi, férfiak is sokszor küzdünk magunkban valakiért, nem is tudva igazán, hogy mit kellene tennünk, csak a vágyat érezzük. Nem mondom, hogy jó ilyen hallani, ám abban biztos vagyok, hogy az ilyen problémával küzdőknek nyújthat egy kis megnyugvást, legalább abban, hogy nincsenek egyedül.

A Kagyló-ról elsöre a vízi élőlény jutott eszembe, ám egész másról van szó. (Talán annyi köze azért mégis van hozzá, hogy van a szövegben homokos tengerpart.) Egyébiránt a telefonkagylóra utal a cím, maga a szám pedig egy telefonhívásról szól. Kellemes, vidám, pörgős zene, mégis valahol melankolikus, ami inkább a szövegből derül ki, amely néha elég fura, de épp ezért jó.

A Lesz-e holnapom megint csak a szerelemről szól, kellemes dallamokkal, érdekes szöveggel. Bátoratlan fiatal emberek részére akár használható is, ha elküldik szívük választottjának.

Ami megfogott a Tegyükfelhogy zenéjében az az, hogy az általában használt hangszerek (gitárok, dob, billentyű) mellett helyet kapott a hegedű illetve fúvós hangszer is, valamint nem csak férfi, hanem női énekhang is megszólal.

Honlap: www.tegyukfelhogy.hu

Jelfürkész

Számtalan jelet kapunk nap mint nap. Jelet kapunk a párunktól, gyermekunktól, szüleinktől, a közlekedés során, az időjárástól, az állatoktól, mindenhol. Ezek a jelek, ha észrevesszük őket és hagyjuk, befolyásolnak bennünket, kihatással vannak gondolatainkra, érzéseinkre. A Jelfürkész zenekar tagjai folyamatosan keresik az ilyen apró jeleket, hogy zenéjük és dalaik által elmond-

hassák a világnak: létezett, létezik és létezni fog az alázat, a hit, a türelem, a munka és a szeretet. A zenekar nem tagadja, sőt, nyíltan vállalja, hogy szövegeiknek misztikus, rejtett értelme van.

Zenei világuk a jazz, a country és az akusztikus rock határmezsgyéjén mozog, a gitárok mellett többféle ütőshangszer, csörgődob és szájharmonika is felhangzik. Ráadásul itt is két énekes van, egy férfi és egy nő, akiknek hangja csodálatosan kiegészíti egymást. Érdekes, de mindenképpen élvezhető, élő, lüktető zenét játszanak. Az együttesben meghatározó szerepet tölt be az énekes-gitáros (az egyik György), akit van szerencsém néhány éve ismerni. Személyisége, karizmája érzésem szerint rányomja bélyegét a zenekarra – a Jelfürkész név is az egyik szobrának elnevezéséből adódott –, ám ezt korántsem negatív értelemben írom, hiszen éppen tőle lesz a Jelfürkész az, ami.

A válogatáson szereplő első számuk, a Szép dal afféle középtempós szerelmes nóta, amelyre igazán kellemesen lehet hölgytársaságban lassúzni. Ám, mint az a fentiekből kiderülhetett, ha odafigyelünk a szövegre, többről szól, mint egy párkapcsolat, és még egy üdítő fricska is hallható.

A Reggel már pörgősebb, és jóval mélyebb témákat feszeget, mint az előző szám. Igazán nem is írok róla semmit, mert nem akarom elvenni a megismerés, felismerés kellemes érzését.

A Tükör is nagyon hasonló a Reggelhez, ám témájában mégis más. Zeneileg inkább country jellegű szám, a szövege azonban jóval túlmutat ezen a zenei stíluson belül várható mondanivalón.

Nagyon érdekes a Jelfürkész zenei és szövegvilága, így minden olyan embernek jó szívvel ajánlom, aki nyitott a legkülönfélébb zenei témák és stílusok iránt.

Karahana

Akárcsak az előző két zenekar, a Karahana is három zeneszámmal képviselteti magát a kiadványon. Róluk azt érdemes tudni, hogy a jelenlegi felállásban 2005 nyara óta működnek. Négy különböző egyéniségű ember sajátos zenei világát sikerült a legmodernebb tánczenévé gyúrni, melyben a hangszeresek nem csak kiegészítik, hanem fedik is egymást. Célkitűzésük, hogy a sok zenei szenny mellett olyan élő, elektronikus zenét juttassanak el a közönségnek, amely őszinte érzelmekkel van telítve, amelyben „jeleket” képesek eljuttatni a hallgatóságához. Fellépéseiken, koncertjeiken nem csak a zenét tartják fontosnak, hanem igen komoly látványelemekkel is operálnak. Három dimenziós UV-dekorációk, kézzel festett mandalák és tűzzsonglörök kápráztatják el a színpadi show alatt a nézőközönséget.

Őszintén szólva nekem a CD-ről a Karahana zeneje jön be legjobban – ám ez természetesen csak az én zenei ízlésemet tükrözi. Engem mindig is ez a fajta modern, elektronikus zene nyugtázott le igazán. Az ilyesféle, jórészt szöveg nélküli zenék kifejezetten inspirálóan hatnak rám, s biztos vagyok benne, hogy sok más emberre is. Érzésben valahol a The Prodigy hallgatásához tudom hasonlítani, vagy az ambient, space ambient, trance, psy zenét játszó zenekarokhoz. A dallamossága mellett megvan az a bizonyos határozott ritmus is, amely – bár az ember szeretné – nem hagyja, hogy igazán ellazuljon. Ilyetén formán meditáció-

ra nem alkalmas, viszont kitűnő egy furcsa, érdekes elmeállapot előidézésére, egyúttal kívülről szemlélve kaotikus tömegtáncra. Valami olyasmire, mint amit a Mátrix c. filmben láthattunk a barlangban. Az Adma Gadma és a Tűzijáték kifejezetten ilyen, a Tengő viszont ezeknél lassabb tempójú.

Nem igazán tudok elfogulatlanul írni a Karahana zenéjéről, annyira megfogott. Érződik rajta, hogy a tagok komoly hangszeres képzettséggel és tapasztalattal rendelkeznek, több éves zenei múlt áll mögöttük.

Az Adma Gadma érdekes asszociációkra ad lehetőséget, mind szövegben, mind zenében. Értelmezhető „add magad ma”-ként, amely arra ösztökél, hogy merjük vállalni önmagunkat, ne legyünk részei a szürke tömegnek. Kihallható belőle az „adj magadra” is, amely – az előzőnek nem ellentmondva, sőt, azt kiegészítve – arra hív fel, hogy legyünk igényesek önmagunkkal szemben. Lehet az értelme „hagy magamra” is, hiszen ez a stílus egyrészt rétegzene, másrészt pedig kell az élvezetéhez némi befelé fordultság, amikor nem feltétlen vagyunk fizikailag egyedül, ám biztos, hogy szellemileg a saját kis világunkban járunk.

A Tengő egy kellemes, bár nem igazán táncolható zene. Inkább illik egy kellemes, klubbeli beszélgetéshez, vagy ellazuláshoz két kimerítő táncblokk között. Kicsit jazz-es hangzású, ám ez inkább előnye, mint hátránya.

A Tűzijáték viszont ismét tipikusan tánkra kiélezett, ritmosos, dallamos szám, amely ülve is megmozgatja az embert. Mindeközben persze felvillannak előtte az éj sötétjébe felszivító, majd ott néhány pillanatra felvillanó rakéták, a felhőkön visszatükröződő sejtelmes fények.

Szó, mi szó, igen kellemes zenét játszik a Karahana.

Honlap: <http://www.karahana.hu/>

Úgy gondolom, hogy egy igazán jó válogatás CD-t sikerült összehoznia az Életjelnek. A borító is jobb, mint az elsónél (ott elég nehezen olvasható a zenekarokat bemutató szöveg). Örülök annak is, hogy van, aki igyekszik felkarolni a helyi zenekarokat, mely által némileg nagyobb publicitást kaphatnak, szélesebb körben megismerhetik őket. Ha lesz rá igény, írunk az első Szentés Underground-ról is, ám ezt a másodikat most azért is vettük górcső alá, mert néhány nyomtatott AKF-hez sikerült odacsatolnunk egyfajta zenei CD mellékletként. Ha a tiédben nincs és szentesi, környékbeli vagy, akkor ugorj be a buszpályaudvarnál található Bootleg Music-ba, és kérj egyet.

Jimmy Cartwright

Petry Zsolt: Játék az idővel

Petry Zsolt könyve, a *Játék az Idővel* minden szempontból rendhagyó. Már a kötet megírása sem átlagos – lásd a szerzővel készült interjúban –, ám a formátum, a tördelés, a történet is igazán eltér a szokásos fantasy művektől. Mi több, a könyv kiadása sem éppen az általános módon zajlott. Lássuk hát, miért is tarthat számot az olvasóközönség érdeklődésére.

Mint az az interjúból kiderülhetett, a könyv magánkiadás, ami főleg abban nyilvánul meg, hogy kereskedelmi forgalomban nem kapható, csak a szerző honlapjáról rendelhető meg (<http://jai.freeweb.hu/>).

A formátuma A/4 méretű, ami egy regénytől (trilógiától) megint csak szokatlan, így inkább egy szerepjáték szabálykönyvére emlékeztet, főleg a hátsó borítón található – egyébiránt olvasás közben igen hasznos – térképpel. A tördelése is inkább egy szabálykönyvre hajaz, hiszen 2 hasábos, ami ugyancsak szokatlan egy regénytől. Ami még feltűnhet a fellapozás során, hogy többféle betűtípussal szedték a szöveget, aminek természetesen megvan az oka, jobban követhető a történet és a cselekmény. A kinézetét kifejezetten érdekessé teszi, hogy minden oldal szélén fotórészletek találhatóak, s nincs két egyforma, illetve az egyes fejezeteket is egy-egy fénykép választja el egymástól.

Ám lássuk, miről is szól a trilógiára tervezett regény első kötete. Először egy testvérpárral ismerkedhetünk meg, akik közül az egyik, Csaba afféle íróvá vált, ám eközben magával rántotta a családját, míg végül ő maga el is tűnt. Testvére, Zsolt egy nap levelet talált az íróasztalán, melyet bátyja küldött számára. Különös „játékra” hívta: először arra kérte, menjen el egy gyerekkori játszóhelyükre, majd, ha bizonyos történések úgy alakulnak, akkor térjen haza helyette, s adja ki magát neki. A második kérése pedig az volt, hogy fejezze be az általa elkezdett történetet... Valahol itt kapcsolódunk be az események sodrába.

A regény következő része csalóka, legalábbis inkább science-fiction, mint fantasy. Egy kutatólaborban játszódik, valamikor napjainkban (vagy néhány évvel korábban, esetleg pár évvel ké-

sőbb), ahol időutazással kísérleteznek – vagy valami ahhoz hasonlóval –, ám maguk sem tudják, mivel játszadognak. Már ebben a részben is felbukkan a regény egyik fő motívuma: semmi és senki nem az, mint aminek látszik. Aztán történik egy – tudatos – baleset a laborban, így az egész állomás gyakorlatilag eltűnik. Hogy hová, abban senki sem biztos, meglehetősen sok teória lát napvilágot. Egy azonban biztos, az egyik kutató, Tom a bázison rekedt, eltűnt azzal együtt. Persze ezt ő egyáltalán nem így érzékelte.

Az ezt követő részben megismerhetjük Sarbarkai igaz történetét, melyet ő maga mesél el Florisz kocsmájában. Ha nem lenne az egész regény rendhagyó, azt mondanám, innen tipikusan fantasy klisékből építkező, ámbar meglehetősen szövevényes történetet olvashatunk, sok nyilvánvaló és rejtett összefüggéssel. Ám ebből a „tipikus fantasy klisék” épp a rendhagyóság okán nem állják meg a helyüket. Itt válik a könyv igazán fordulatossá, amellett, hogy eléggé sok fő és mellékszereplő bukkan fel. Megismerhetjük Shain-föld északi részét, az itt élő népeket, s azok történetét – legalábbis részben. Már itt is nagy segítséget nyújt a hátsó borítón elhelyezett térkép, akárcsak az utolsó oldalakon található betűrendes lista a szereplőkről.

Ezen túljutva a délvidék történelmébe és aktuális eseményeibe nyerhetünk bepillantást, újabb szereplőkkel és helyszínekkel, akik mellett persze rendre megjelennek az előző részből ismert alakok. Összesen hét ilyen nagy rész található a regényben, melyekben kibontakozik a történet, és végül nagyjából helyére kerülnek a dolgok. Ezeket a fejezeteket afféle lazításképpen megtöri 5 közjáték, melyben a Tommal történeteket ismerhetjük meg.

Összességében a regény kicsit nehezen emészthető a sok szereplő és helyszín miatt, ám ezek hála a térképnek és a listának, aránylag jól követhetők. Ám ezt a kis áldozatot érdemes meghozni, hiszen a kibontakozó történet megéri. Amit hiányoltam, az a tartalomjegyzék – ha már fejezetekre van bontva a könyv –, ám ez legyen a legkisebb gond. Végző soron nekem mindenképpen elnyerte a tetszésem, így jó szívvel és bátran tudom ajánlani minden olyan olvasónak, aki nyitott az újra, és nem bánja, ha a fantasy keveredik a science-fictionnal, ám mégis jól elválnak a kettő egymástól.

Jimmy Cartwright

